

ÅRHUS STATSGYMNASIUM

Omslag: Asger Jorns og Pierre Wemaëres gobelin i skolens festsal
efter foto af Lars Bay, Silkeborg Museum.

2001/02

ÅRHUS STATSGYMNASIUM

Skoleåret 2001/2002

Adresse: Fenrisvej 33
8210 Århus V

Hjemmeside: www.aasg.dk

Telefon: 86 15 89 55

86 15 79 00 + lokalnr.

Fax: 86 15 89 45

E-post: post@aasg.dk

Øvrige telefoner:

Lærerværelse: 86 15 84 89

Elevetelefon: 86 75 24 39

Pedel: 86 15 89 55

Kantinen: 86 15 22 02

8615 7900 +

Rektor:	
<i>Keld Larsen</i>	☛ # 35
Ledende inspektør:	
<i>Anton Vinderslev</i>	☛ # 36
Inspektører:	
<i>Anne Merete Frederiksen</i>	☛ # 37
<i>Annemarie Kastberg</i>	☛ # 53
<i>Birthe Find Rasmussen</i>	☛ # 52
<i>Kaare Petersen</i>	☛ # 47
Studievejledere:	
<i>Dorthe Antonsen</i>	☛ # 43
<i>Merete Hejl-Nielsen</i>	☛ # 42
<i>Michael Andersen</i>	☛ # 43
<i>Torben Wulff</i>	☛ # 42
Bibliotekar:	
<i>Christian Bech Sørensen</i>	☛ # 49
Årskriftredaktion:	
<i>Anne Merete Frederiksen</i>	
<i>Vivi Guldberg</i>	
<i>Lisbeth Hansen</i>	
<i>Jytte Petersen</i>	
<i>Vibeke Spanning</i>	
Fotos:	
<i>Niels Åge Skovbo</i>	
<i>Poul Pedersen</i>	
<i>Jørn Laursen</i>	
<i>Anne Merete Frederiksen</i>	
Elevarbejder fra billedkunst	
Tryk og layout:	
<i>Århus Amts Trykkeri</i>	
<small>DS/EN ISO 14001 miljøcertificeret og EMAS-registreret - 373-02-002</small>	
<i>René Vase</i>	

Oplag:
1300

Indholdsfortegnelse

	Side
Velkommen til ÅSG	
fra rektor	4
og elevråd	5
Skolen oplevet	
Starten på en begyndelsen til noget	6
Introforløbet – en beskrivelse af den første svære tid	7
Student 2001	8
Tyrkiet – mit fædreland?	9
Da der gik kage i skemaet – tilbageblik fra 3.g	11
Skoleåret 2001/02	
Tynde klienter	13
Sunray-maskiner i geografiundervisningen	15
Projekter og samarbejde	16
Højniveaublokkedag i biologi	18
Kroppens indre	19
NatCafé	20
Sprogdagen 2001	21
Shakespeare Café	22
Hvad skal en mexikaner i kantinen?	23
Juletalen 2001	26
Wonderprojektet	30
Studietur til Barcelona	31
600.000 kr. fra Birch & Krogboe Fonden	32
Billede af ÅSG-Revyen 2002	33
Skolefesten 2002 – i tekst og billeder	34
Bygninger og kunst	
Bygninger og ydre arealer 2001-2002	37
Per Kirkeby: "Alt kommer af intet"	40
Udvalg og arbejdsgrupper	
Fællesudvalget	48
Elevrådet på ÅSG	49
Skolebladshopsa	50
Skolebestyrelsen	51
ÅSG's Venner	53
Blade fra kalenderen	
Elever 2001/02	54
Ansatte ved ÅSG	55
Planer over skolens etager	59
Ringetider	70
	72

VELKOMMEN

- Velkommen som elev på Århus Statsgymnasium

Vi byder dig velkommen til en skole, der først og fremmest skal være et godt sted at lære. Gennem de kommende år vil du dels bygge videre på din viden og kunnen fra grundskolen, dels stifte bekendtskab med en række nye fag og arbejdsmoder.

Du vil komme til at fordybe dig i fagene på mange forskellige måder: gennem klasseundervisning, øvelser, gruppearbejder og arbejde i laboratorier, i IT-centeret, i biblioteket, på ekskursioner og på studietur. I de enkelte fag vil du opnå en høj kompetence, der giver dig et solidt fundament for de videregående uddannelser. Men tilsammen vil fagene også give dig en mere bred forståelse af dig selv og den verden, du lever i. Du vil med andre ord tilegne dig det, man med et lidt gammeltagtigt ord kalder "almen dannelse".

Desuden vil du gennem arbejdet på skolen opøve en række personlige kompetencer som f.eks. samarbejdsevne, kreativitet, selvstændighed, analytisk evne og ansvarlighed.

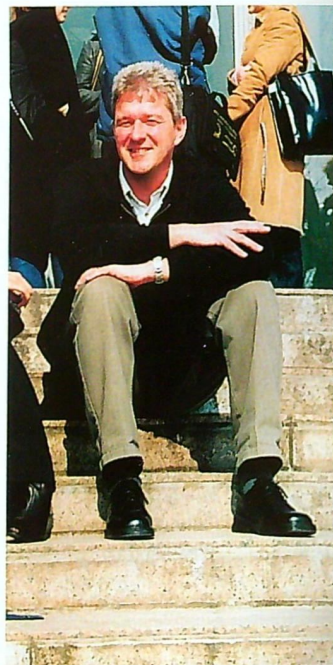
Skolen er ikke alene et godt sted at lære, men også et godt sted at være. Livet på skolen omfatter andet end undervisningen i fagene. Det handler også om kammeratskab, fælles oplevelser, fester og engagement i forskellige aktiviteter uden for skoletid: musik, billedkunst, idræt, filmklub, revy, og hvad der ellers tages initiativ til i løbet af skoleåret.

Men du må ikke opfatte gymnasiet som et supermarked af tilbud, hvor man blot vælger de færdige varer på hylderne. Her skal du selv producere! For at få et godt resultat af din gymnasietid er det nødvendigt, at du yder en indsats. Det gælder om

at engagere sig i fagene - være med i undervisningen og det skriftlige arbejde - og det gælder om at tage del i det øvrige skoleliv.

Når du kommer til skolen den første dag efter sommerferien, vil dit første indtryk være en grå, stram og retlinet bygning og en masse fremmede mennesker. Snart vil du imidlertid opleve, at "de fremmede" bliver til en del af et skolefælleskab, og du vil opdage, at der bag skolens grå mure udfolder sig et liv i mange farver.

Keld Larsen, rektor

Velkommen til ÅSG

– et lærested og værested

Selvom det kun er et år siden, jeg startede her på ÅSG, virker det allerede som for lang tid siden. Og dette endda på trods af at tiden virkelig er fløjet afsted. Så meget er sket i løbet af det forgangne år, at det kan være svært at holde styr på. En masse ny viden, en masse nye venner og en frygtelig masse nye oplevelser begynder nemlig at vælte ind over én allerede første dag, man sætter foden på skolens areal.

For selvom det måske lyder som en kliché, at ÅSG er "et lærested og et værested", så kunne det ikke være mere rammende. ÅSG er nemlig meget mere end bare en skole. Det er et sted, hvor der emmer af liv, også efter skoletid. I hverdagen er der mulighed for at spille musik, se film i filmklubben eller spille med på et af ÅSGs volley-, fodbold- eller basketballhold. Og hvis du har lyst til at starte en poesiklub, en ugentlig playstationturnering eller andet, er der rig mulighed for dette.

Udover disse tilbud sker det også med mellemrum, at større arrangementer bliver afholdt på ÅSG. F.eks. har vi indtil videre i dette år haft muligheden for at deltage i både en hyggelig bingoeftermiddag, adskillige sjove fredags-

caféer, et kanonfedt Melodi Grand Prix, et par skolefester, den årlige revy og en hel del andre underholdende arrangementer. Og hvis man bare ikke kan omgås nok med sine skolekammerater, bliver der årligt arrangeret både fælles ski- og sommerferie, som alle fra gymnasiet kan melde sig til.

På ÅSG har du også rigelige muligheder for at engagere dig i skolens struktur og drift. Elevrådet og diverse udvalg står for at formidle og realisere elevernes ønsker, og lærerne og rektor er utrolig lydhøre over for forslag eller klager fra eleverne. Og så har vi også de – til tider – ganske underholdende "tirsdagsmøder", som er ugentlige informationsmøder, hvor alle har muligheden for at ytre deres mening, videregive information eller fremføre underholdning af den ene eller anden art.

Men alt i alt vil jeg påstå, at du, den kommende 1.g'er, virkelig ser nogle spændende og udfordrende år i øjnene, og at du har meget at glæde dig til her på gymnasiet.

Velkommen til ÅSG - Din skole!

Felix Klattrup, 1x, Elevrådet

SKOLEN OPLEVET

Starten på en begyndelse til noget...

Den danske sommer med den salte vind og sva-
gende marker....åh, at stå der med sin islandske
sweater og en kold øl og indånde den friske duft
af hav og en god pibetobak, mens man mærker
Tunøfærgen skyde frem under sig mod den for-
tættede ø Tunø, et land fuldt af hemmeligheder
og en vandresti hele vejen rundt om den....

Mange har ladet sig begejstre af Tunø, men da vi
i 1b tog afsted med rygsække og smøger på lom-
men, tror jeg ikke, vi havde regnet med noget
som helst. Programmet stod på 10 km vadedur
rundt om øen. Naturligt nok med al den luft og
græs var vores biologilærere med, der så sandelig
også havde lavet et program for os. Under van-
dringen skulle vi samle 5 slags muslinger, se 5
slags dyr, 5 slags blomster, og bagefter skulle vi
navngive dem. Vi skulle også opspore nogle ind-
fødte angående lokale anlæggende, såsom hvor-
vidt præsten gik i seng med fyrmesterens kone,
og hvor vores lærere så havde opsporet disse ryg-
ter vides ikke.

Måske Tunø-brochuren lagde det ud som en hyg-
gelig joke om Tunøs tætte befolkning. Det viste
sig dog, at præsten var fyrmester selv, så det red-
te trådene ud. Udover præsten/fyrmesteren var
der ikke mange andre end os, og vi holdt os hel-
ler ikke tilbage for slagsange og en gang rund-
bold (hvor pigerne vandt, og det har vel at mærke
intet at gøre med, at vi er sproglige).

Solen bage, og den danske sommer gjorde sin
entré med hyggelig frokost i det grønne og en en-
kelt tur i vandet. Stemningen var i top, da vi slut-
tede af på stranden med Søren på guitar og øl (el-
ler også husker jeg forker), men berusede var vi
vist på den ene eller anden nok så glade facon.
Den røde sangbog blev flittigt brugt, og kamera-
erne stillede op til gruppebilleder af det første
minde om 1b - årgang 2001 - 2004.

Zzimplenthen zmukt mand...

Amanda Østergaard Egebo, 1b

Introforløbet

– en beskrivelse af den første svære tid

Før man starter som elev i 1.g, er der mange
spørgsmål, der fylder ens endnu ikke kloge hov-
ved.

- Er jeg fagligt dygtig nok?
- Vil jeg have tid til/få et liv uden for skolen?
- Er lærerne anderledes, og hvordan foregår
deres undervisning?
- Hvordan bliver klassen fagligt og socialt?

Og med selv samme spørgsmål i hovedet mød-
te vi op den første skoledag. En skæbnsvan-
ger tirsdag klokken 9.15.

Efter at have overlevet den skræmmende foto-
grafering med 27 mennesker, vi ikke kendte,
blev vi ledet ind i et klasselokale af vores tute-
rer, hvorefter vi fik besked på at baske hinan-
den i hovedet med en avis (navneleg). Så stod
den på folkedans. Alletiders komme-hinanden-
ved-leg. Derefter blev vi præsenteret for nogle
af vores lærere, og hermed var et af spørgsmå-
lene ved at løse sig. Lærerne virkede rare. In-
gen behøvede at brillere med deres kundskaber

inden for f.eks. tysk eller naturfag. Lærerne
startede bravt ud på et niveau, hvor alle kunne
være med. Om fredagen skulle vi på introtur til
Silkeborg Kunstmuseum, med medbragte
madpakker og en tur med den over 100 år gam-
le båd, Hjejlen. Til folk, der endnu ikke har
været i Silkeborg, kan vi sige, at den bestemt er
et besøg værd. Grunden til dette oplagte ud-
flugtsmål var jo egentlig den, at Asger Jorn har
lavet en del af skolens kunst, nemlig gobelinen
i festsalen og relieffet i forhallen.

Desværre var introturen en smule skuffende,
fordi det kun var en endagsudflugt. Set i et
større perspektiv gjorde det dog ikke så meget,
da der har været mange andre muligheder for
at lære hinanden at kende og få et socialt for-
hold til hinanden i klassen. Allerede samme aften
var der fællesspisning for alle 1.g-klasser,
og bagefter var der lagt op til, at man kunne
holde en klassefest sammen. Dette gjorde vi
med succes så stor, at mange er blevet holdt
siden, og vi mødte veloplagte i skolen næste
mandag morgen.

Efter at have gået her i et
halvt år kan vi konkludere, at
Århus Statsgymnasium er et
spændende og hyggeligt
sted at være, hvis man selv
er villig til at gøre en indsats.
Det kan være hårdt til tider,
og man kan føle, at lektie-
byrden er stor i forhold til,
hvad man har været vant til,
men man lærer at prioritere,
så der også er tid til fritid.

Eva John Hansen,
Liv Hansen og
Sargun Oshana, 1c

Følgende artikel er en fortsættelse af det tema, vi begyndte sidste år med afsæt i vore tosprogede elever. Artiklen her blev oprindeligt lavet som en almindelig dansk stil, hvor opgaven var et første forsøg på at skrive et essay i en 2.g.

TYRKIET – mit fædreland?

Stilheden herskede i lufthavnen. Folk, der til at starte med havde snakket højt og leet, var også stille. Vi skulle egentlig have været i flyet for nogle timer siden, men flyet var forsinket, og det havde udmattet selv de mest hyperaktive, så vi var alle ved at falde i søvn, da det også var sent på aftenen.

Jeg lukkede øjnene og begyndte at tænke på mine oplevelser i Tyrkiet. Det havde været rart med fire uger i Tyrkiet, hvor vi næsten kun havde besøgt familien. Jeg havde haft nogle af de sjoveste oplevelser nogensinde i mit liv. Vi havde blandt andet set film, spist mad i Tyrkiets bedste restauranter, og vi havde også hygget os derhjemme, mine fætre, kusiner og jeg.

Men denne rejse til Tyrkiet havde ikke bare været en overflodig og tilfældig sjov oplevelse, hvor alle bare havde haft det godt, og hvor man bare havde grinet en del. Nej, denne rejse havde også sat nogle tanker i gang i mig. Ikke nogle ligegyldige tanker, men den fik mig til at tænke på mig selv, min identitet, for hvem var jeg egentlig, eller rettere sagt hvad var jeg? Dette havde jeg aldrig tænkt på for i mit liv, for jeg havde det i hvert fald som en selvfølge sådan, at jeg ikke var og aldrig på nogen som helst måde hav-

de været dansk eller dansker. Men derimod havde jeg altid været hundrede procent sikker på, at jeg var tyrkisk, fordi jeg jo havde de tyrkiske forældre, tyrkisk pas, tyrkisk blod og gener, og jeg var også opdraget på den tyrkiske måde. Dermed havde jeg jo simpelthen alt, hvad der skulle til, men på denne rejse fandt jeg ud af, at det hele ikke var så simpelt, som det havde virket indtil da.

Det havde vist sig, at jeg ganske simpelt var anderledes end mine fætre og kusiner, og hvem vi så ellers havde mødt dernede. Det var først og fremmest humoren. Allerede tidligt på ferien havde der været en misforståelse mellem min ældste fætter og mig. Han ville gøre lidt grin med det tyrkiske folketing, hvor der på det tidspunkt var en del skænderier, hvilke nogle gange var ved at ende med slagsmål. Han sagde til mig, at de i fjernsynet viste bokse-, karate- og thaiboksekampe på en fed kanal, der hed "TV-Folketinget". Ikke fordi jeg ikke vidste nok om det tyrkiske folketing, men jeg fattede bare ikke, hvorfor det skulle være sjovt, og derfor gik jeg bare ud fra, at jeg sikkert havde hørt lidt forkert og spurgte pænt og seriøst, om der måske ikke blev vist nogle kampe med Mike Tyson, Prince Naseem eller Roy Jones Jr. Det var selvfølgelig

..FÆRDIG!

lidt pinligt at stå i sådan en situation, da han fortalte, at han egentlig bare prøvede på at lave en joke. Langsomt anede jeg: Jeg var ikke tyrkisk, som man var det i Tyrkiet.

På det tidspunkt spekulerede jeg ikke forfærdelig meget over det, men symptomerne blev ved med at vise sig stærkere og stærkere. For eksempel lagde jeg også mærke til, at den måde, de unge snakkede til hinanden på, var meget mere anderledes end den måde, jeg ville snakke med mine tyrkiske venner i Danmark på. Den måde, de lavede sjov på, den måde, de gik med hinanden arm i arm, deres tøjstil og ellers bare mere eller mindre hele deres livsstil var bestemt ikke, hvad jeg var vant til. Jeg følte mig slet ikke udenfor, for de var allesammen meget varme personligheder og var meget gæstfri, men det at hænge ud sammen med dem havde ikke givet mig den følelse, jeg havde forventet, hvilken gik ud på, at jeg virkelig skulle føle mig hjemme og godt tilpas.

Men det, der suverænt adskilte mig fra dem, var, at de var meget mere ekstreme i deres holdninger. Min fundamentalistiske onkel hadede regeringen og mange tyrkers helt. Atatürk, fordi der ikke var et præstestyre i Tyrkiet. Hver gang han så nogen fra folketinget i fjernsynet, gik han fuldstændig amok. Sin meget venstreorienterede søn havde han også problemer med. Det var nu kun den familie, der virkelig var så langt ude, men alligevel kunne man godt mærke, at folk egentlig ikke var vant til at diskutere stille og roligt. I stedet skændtes man, hvis man havde forskellige meninger.

Det var sikkert deres ringe levevilkår, det, at man aldrig kunne se frem til en lysere fremtid, der stressede dem så meget, at nogen af dem næsten 24 timer i døgnet var klar til et mindre slagsmål, selv om de overordnet var meget rare. Selvfølgelig var flertallet normale, og man var faktisk generelt meget mere udadvendt over for nye mennesker, end man er i Danmark.

Vi havde nu sat os i flyet og fløj lige over Danmark. Jeg kiggede ned fra flyet og så grønne og

gule marker over det hele. Enkelte steder var der små grupper af træer og et par gårde. Nej, det var ikke til at tage fejl af. Vi fløj over mit hjemland Danmark. Jeg var nu sikker på, at Danmark var mit hjemland, selvom Tyrkiet stadig var mit fædreland. Da kom jeg i tanke om den sidste linje af en sang, hvor der bliver sunget "Danmark - mit fedreland". De to første ord passede fint til mig, da jeg havde noget med Danmark at gøre, Danmark var også mit, men ikke mit fædreland. Det var Tyrkiet, men Tyrkiet var til gengæld ikke mit, for jeg følte ikke længere, at jeg var hjemme der. Mit hjem lå i Danmark, men var egentlig heller ikke Danmark. Mit hjem var Gjellerup, hvor jeg sammen med mine tyrkiske venner havde skabt en ny tyrkisk humor samt et nyt tyrkisk sprog. I Gjellerup følte jeg mig hjemme blandt mine udenlandske og danske venner.

Men det var selvfølgelig lidt sværere at finde ud af, om jeg var dansk eller tyrkisk. Jeg fik dog konkluderet, at jeg 100 procent var tyrker, da jeg jo først og fremmest havde det i blodet, men jeg var ikke så meget tyrkisk. Jeg var heller ikke særlig dansk, fordi der var mange ting, som en dansk person ville gøre, som jeg aldrig ville gøre, blandt andet spise svinekød, og jeg holdt heller aldrig jul. Alligevel følte jeg dog, at jeg også 100 procent var dansker, fordi jeg handlede efter den danske grundlov, og fordi jeg var en del af det danske samfund. Jeg havde fundet ud af, at jeg hverken var dansk eller tyrkisk, men jeg var noget helt andet. Jeg var udenlandsk, simpelthen. En udlænding fra Gjellerup, fra en ghetto, hvor man havde bygget et nyt sprog og en ny humor op, som alle i egnen kunne forstå. Alle tyrkere, arabere, danskere, somaliere, vietnamesere, iranere, simpelthen alle.

Jeg kunne godt se, at det var meget indviklet og måske også lidt uforståeligt, men det gjorde ikke noget, for det var jo det, der også udgjorde min identitet: uforståeligt og indviklet, men nu tydeligere for mig end nogensinde før.

Mahmut Aydin, 2y

Da der gik kage i skemaet – eller lidt om den nye skemastruktur

– tilbageblik fra 3. g

Det hele startede en mørk og våd tirsdag morgen... – eller i virkeligheden startede det vel med en gruppe fremtidsorienterede lærere, som havde været på kursus i pædagogik og forandring. På en eller anden måde havde en idé i hvert tilfælde bredt sig på lærerværelset: ÅSG skulle bryde alle rammer og stå i spidsen for den fremtidige skoleudvikling, og dette kunne udelukkende ske gennem en total forandring af vores dejlige, trygge hverdag – ja, der var rigtigt blevet sat gang i kreativiteten i kaffeklubben.

Men tilbage til fællesmødet den kolde og mørke tirsdag morgen (eller var den våd? – pyt, stemningen er tydelig nok). Rektor var på tælerstolen, og han havde sælgerblikket i øjnene – nu skulle idéen præsenteres – og sælges. Det hele virkede forberedt til mindste detalje, man skulle næsten tro, at han havde lært en tale udenad, i hvert tilfælde kom vi til at høre de samme argumenter en del gange gennem de næste par måneder.

Der skulle startes et helskoleforsøg – en struktur- ▶

ændring, som skulle være "nøglen til pædagogisk fornyelse", og som skulle give eleverne helt nye kompetencer, så som samarbejds- og omstillings-evne, kreativitet, selvstændighed og vigtigst af alt: helskoleforsøget ville give mulighed for fordybelse. Ja, ordet "fordybelse" kom nærmest fra den ene dag til den anden på top-ti inden for kategorien "smarte udtryk til enhver lejlighed".

Projektets klimaks, nemlig indførelsen af det nye skema, blev da heller ikke vagt formuleret. Vi skulle have et fleksibelt skema – gad vide, hvor længe der var tænkt over *det* ordvalg?

Af en eller anden grund var det bare, som om det ikke rigtigt lykkedes at sælge idéen. Måske var det alle bisætningerne (mellem læsesevne af forsikringer om en ny og forbedret hverdag) – bisætningerne, som handlede om, at vi ikke kom til at kende vores skema mere end nogle uger frem, og om at vi aldrig kunne regne med at have fri for halv fire – for skolen var jo vores primære arbejdsplads.

Men forsøget blev altså gennemført. Den kolde, alt for tidlige tirsdag morgen blev starten på en helt ny skoleform. Det kendte 14-dagesskema blev skiftet ud med 38 nye, og skolen blev vores primære arbejdsplads. Vi kunne så gå rundt og muge lidt over det, men til alt held for ÅSG-stemningen, startede selve forsøget lige efter en sommerferie, så brokkerierne fra den famøse tirsdag morgen var glemt blandt sommerminder og feriekærestere.

Det første halvårstid var præget af fuldstændigt kaos, men så var det, som om tingene begyndte at falde på plads, og at formålet med det hele begyndte at vise sig. Ringetiderne blev ændret, så man fik tidligere fri, lektionerne begyndte at blive fordelt bedre, man kunne efterhånden regne med det skema, der lå på nettet, og *fordybelsens* konsekvens kom til udtryk – kage!

Den egentlige effekt af muligheden for temadage og tværfagligt arbejde er nemlig i virkeligheden ret hyggelig. Jeg har endnu ikke oplevet den frygtede temadag med fire lektioners tysk grammatik, men tværtimod en del projektdage, som har vist sig at blive dage, hvor man har fået lov til at arbejde mere frit og selvstændigt med nye problemstillinger. Som regel har det faktisk også givet et bedre resultat – i hvert tilfælde har det været en del mere inspirerende. Samtidig har kagerne og massevis af gruppearbejde gjort projektdagene til den mest sociale form for undervisning, jeg har oplevet.

På samme måde har de forhadte mellemtimer vist sig i virkeligheden ikke at være så slemme – Kviklybageren er om ingen andre lykkelig for dem. Man kunne jo lave lektier... meeen oftest er mine mellemtimer vist gået med, tjaa lad os bare kalde det "den del af den almene dannelse, som undervisningen beskæftiger sig mindst med, men som man vel snakker mest om efter gymnasiet".

Men med det ændrede skema er også vores rolle blevet markant ændret. Eleverne er ikke længere den passive gruppe, som kommer, får stoppet noget ind i hovedet og så går hjem igen.

Successen af alle forsøgene med alternativ undervisning og dermed hele udviklingen afhænger naturligvis i høj grad af elevernes indstilling og deres respons til lærerne. Herigennem får eleverne en meget central rolle i hele processen, og jeg har oplevet muligheden for den ofte ret store indflydelse på undervisningen meget motiverende. Det har ikke været en udvikling, som bare er fløjet hen over hovedet på os, men vi er i meget høj grad blevet taget med på råd – mange ting er blevet et samarbejde mellem lærer og elev.

Det kan godt være, at jeg er blevet manipuleret med, men jeg føler faktisk, at den kolde tirsdag og alle dens følger har gjort mig lidt bedre rustet til at komme ud i den "store farlige verden" bag-efter.

Maria Andersen, 3w

SKOLEÅRET 2001/02

I efteråret 2001 dukkede 40 violblå computere op på Århus Statsgymnasium. Maskinerne var en gave fra firmaet SUN (Stanford University Network) og indgik i et forsøg med at anvende "tynde klienter" i gymnasiet. Hvad er så "tynde klienter"? - Det vender jeg tilbage til. Først lidt om baggrunden.

Behovet for IT i gymnasiet er vokset enormt i de seneste år. Computerne bruges som et selvfølgelig værktøj af elever og lærere til forberedelse, opgaver og produktion af undervisningsmateriale - og i stigende grad bruges maskinerne direkte i selve undervisningen. Det stiller enorme krav til vedligeholdelse og udbygning af maskinparken, programmerne og netværket på skolen med tunge økonomiske udgifter til følge. Denne udvikling gælder naturligvis alle gymnasier, og for at undgå, at skolerne hver for sig skal opbygge store, professionelle IT-afdelinger med mange teknikere ansat, har man i Århus Amt været fremsynet og bl.a. indledt et forsøg med anvendelse af "tynde klienter". Århus Statsgymnasium deltager sammen med Grenå Gymnasium og Langkær Gymnasium i forsøget, men hvor de to andre skoler anvender ombyggede pc'er, har ÅSG været

heldig med tildelingen af splinternye SUN-maskiner, der er født som ægte "tynde klienter". Forsøget koordineres og styres af firmaet Worknet.

Og hvad er så ideen bag? Jo - først og fremmest handler det om, at gymnasierne selv ikke skal bekymre sig om at holde et stort antal maskiner kørende med alt, hvad det indebærer af overvågning, installation, sikkerhedsrutiner, vedligeholdelse etc. I stedet abonnerer man så at sige på den IT-funktionalitet, man ønsker sig. Maskinerne, man bruger, kaldes i edb-jargon "tynde klienter" - de kan ikke noget i sig selv, men hægtes på et netværk, der så forsyner dem med alt, hvad en computer normalt kan. Der er altså ikke programmer installeret på maskinerne. Der er ikke særlige opsætninger, der kan drille eller pilles ved. Der er ikke engang diskettedrev eller CD-ROM-drev. Maskinerne får hele deres funktionalitet leveret via en meget hurtig Internet-forbindelse fra forskellige datacentre, som skolen ikke i øvrigt har noget at gøre med. Det betyder rent praktisk for skolen, at maskinerne i sig selv er meget stabile og kræver meget lidt teknisk assistance. Og det betyder også, at maskinerne ikke

er attraktive for indbrudstve (hvilket de forhåbentlig ved!).

Parallellen til elværker er oplagt. Hver husstand kunne i princippet bygge sit eget el-værk, men det ville selvsagt være kompliceret og meget dyrt at holde i gang. I stedet samler man el-produktionen hos et centralt el-værk og køber strømmen herfra. Man sætter bare et stik i kontakten og får leveret varen - altså strømmen. På samme måde med de tynde klienter. Man kobler dem til netværksskittet og får så via Internet leveret de programmer, man har brug for og betaler for.

I forsøgsperioden får vi i hovedtræk leveret følgende:

- Browseren Explorer med Internetforbindelse, som alt andet leveres igennem.
- Standardværktøjet Microsoft Office - dvs. Word som tekstbehandling, Excell som regneark, Powerpoint som præsentationsprogram og Frontpage til produktion af websider.
- Adgangen til ÅSG-KOM - det interne kommunikationssystem, som vi ligeledes har startet i efteråret 2001.
- En række fagprogrammer på systemet. Der er således elektroniske ordbøger (engelsk, tysk, fransk, spansk - begge veje), det meget avancerede og dyre matematikprogram MathCad, spørge- og statistikprogrammer, faglige webportaler fra forlaget Systime og en lang række andre tjenester.
- Eget password og egen diskplads til filer til alle skolens elever og lærere.

Man har således adgang til sine filer fra alle skolens maskiner - men det interessante er derudover, at man også har adgang til dem hjemmefra. Og endnu mere interessant: elever og lærere har via systemet også hjemmefra adgang til alle de nævnte programmer, selvom de ikke ligger på deres egne maskiner.

Det er naturligvis med henblik på fremtiden et vigtigt perspektiv for en skole på denne måde at kunne tilbyde elever og lærere de nødvendige IT-faciliteter helt ud i hjemmet.

Forsøget har - som alle andre IT-forsøg - taget lang tid at køre i stilling. Man havde oprindeligt regnet med, at man kunne teste det på et år, men det har faktisk været under udvikling lige til foråret 2002. Derfor håber jeg på, at man nu vil forlænge testperioden med endnu et år.

Uanset udfaldet så vil vi på Århus Statsgymnasium under alle omstændigheder udnytte vores SUN-maskiner og holde dem i gang også efter forsøgets udløb.

Netop fordi systemet hele tiden har været under udbygning og jævnligt har skiftet brugerflade, har vi ikke kunnet give nogen systematisk introduktion til det endnu, men det har naturligvis været udarbejdet indtil flere brugervejledninger, hvilket har betyder, at mange elever uden videre anvender maskinerne på skolen. Det har da også været tanken, at SUN-maskinerne først og fremmest skulle være elevernes arbejdspladser. Men det har været svært at placere maskinerne hensigtsmæssigt på skolen pga. pladsmangel. Helst ville vi have et eller flere større rum til SUN-maskinerne, men da skolen er fyldt til bristepunktet, har det ikke været muligt at frigøre ekstra rum. Vi har derfor måttet sprede maskinerne, således at de står i mindre klumper i nogle enkelte faglokaler/edb-rum og enkeltvis (presset ind på et normalt bord mellem tavle og vindue) i udvalgte normalklasser. Endelig er der anbragt en gruppe maskiner i festsalen. Desværre må de ofte vige pladsen, når der stilles om til koncerter, revy - eller til skolefesten. For hvem gider danse lanciers med en tynd klient?

Men der er håb forude. Århus Amt har planer om en ekstra tilbygning i 2004 for at skaffe rum til elevarbejdspladser/nye arbejdsformer - og indtil da er vi i gang med at modernisere nogle af de store, lyse kælderrum på sydgangen. Her vil en stor del af vores nye, men desværre lidt hjemløse SUN-maskiner endelig kunne komme til at bo standsmæssigt - og forhåbentlig blive til glæde for eleverne.

Keld Larsen

Brug af SUNRAY-maskiner/ »tynde klienter« i geografiundervisningen

Der er opstillet otte maskiner i de lokaler, som benyttes til undervisningen i geografi. Det betyder, at oplysninger fra bl.a. internettet er umiddelbart tilgængelige i geografiflektionerne. Det har gjort det muligt at inddrage kort, figurer, statistisk materiale, artikler m.m., når det er relevant for de emner, som vi beskæftiger os med. Det har desuden givet meget gode muligheder for at opfylde fagets krav om aktualitet.

Eleverne kan desuden benytte "de tynde klienter" i geografilokalerne til at inddrage og viderebearbejde stof til de skriftlige geografiopgaver, som de skal udarbejde i forbindelse med undervisningen.

Under en gennemgang af Jordens opbygning og udvikling har vi inddraget tekster om historiske og aktuelle jordskælv og vulkanudbrud. Satellitter overvåger til stadighed disse naturfænomener, og der produceres kort over de allersejeste jordskælv og vulkanudbrud på jordkloden.

Vi har også benyttet maskinerne til at undersøge Jordens befolkningsudvikling, hvor man kan finde aktuelle kurver over f.eks. befolkningens vækst, vækstrater og alderssammensætning både på hele Jorden og i forskellige lande.

Vi har desuden udarbejdet større skriftlige opgaver om Jordens klimaændringer, hvor satellitoptagelser, kort, diagrammer, statistisk materiale, artikler m.m. om drivhuseffekt, solpletaktivitet, ozonlag, El Niño og andre klimafænomener er inddraget.

Det er ligeledes oplagt at benytte maskinerne til at finde aktuelle tekster og kort til brug for studierejserne.

Anne-Lise Lykke-Andersen

Projekter og samarbejde

- variation i et fleksibelt skema

Skoleåret 2001-2002 har vist bredden af de mange initiativer, der har været på skolen i regi af skemastrukturforsøget og helskoleforsøget. Siden indførelsen af vores fleksible skema fra skoleåret 2000-2001 er det blevet muligt at tilgodese ønsker om halve og hele projektdage, om samarbejder på tværs af hold, klasser og årgange samtidig med, at en lærer inden for en klasse kan ønske større eller mindre timekoncentrationer.

Det giver mulighed for at kunne gå i dybden med et særligt fagligt emne, f.eks. at se og efterbehandle en film i sprogfagene samme dag eller afvikle fremlæggelser umiddelbart efter gruppearbejder.

I dette skoleår har vi haft over 80 sådanne særlige pædagogiske ønsker, der er lagt i det varierende skema.

Projekterne placeres efter lærernes ønsker hen over året og ikke i på forhånd fastlagte flexuger, og der har ligeledes været stor interesse for tværfaglige forløb, hvor flere lærere er til stede samtidigt.

Vi har valgt at kalde alt dette projekter, vel vidende, at noget er ren faglig fordybelse, noget er parallel læsning, andet deciderede projektorienterede forløb - faglige og tværfaglige - hvor klasserne selv problemformulerer, arbejder i selvstyrende grupper og fremlægger efter bestemte mål og krav.

I vort helskoleforsøg, hvis betegnelse dækker, at vi under den fælles hat "samspil mellem fag" har etableret et forsøg med udviklingsarbejder, der gælder alle skolens lærere og elever og ikke kun udvalgte hold eller klasser, har vi

fastlagt som mål, at hver klasse mindst skal have et projekt i løbet af hvert skoleår. Dette indfries så rigeligt endda.

Vi er opmærksomme på, at det selvstyrende, problemorienterede projektarbejde er noget, der skal læres, ligesom en vis træning i forskellige undervisningsformer er nødvendig, for at man kan beherske dem. Dette gælder både lærere og elever.

I dette skoleår forsøger vi fra lærerside at indsamle beskrivelser af gennemførte undervisningsprojekter og evalueringmåder, så vi har en fælles inspirations- og erfaringsbase at trække på, ligesom vi i anvendelsen af de forøgsmidler, vi har fået fra Undervisningsministeriet og Amtet, sikrer, at projekter fra følgende fokusområder fra de tre årgange tilgodeses:

1.g:
Overgang fra grundskole til gymnasium, herunder særligt indskolingsforløb.

2.g:
Elevansvarlighed og elevinddragelse i valg af undervisningsformer og tilrettelæggelse af forløb.

Gruppe- og projektarbejdsteknikker.
Studierejsen som en del af et tværfagligt forløb.

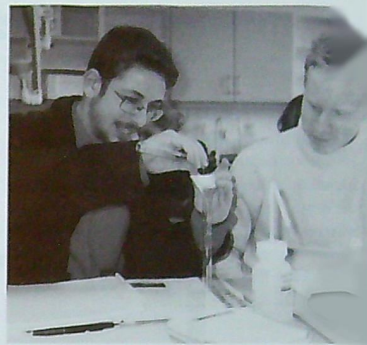
3.g:
Faglig fordybelse og formidling.
Tværfaglige forløb i fællesfagene og inden for valgblokkene.

Gennem mange år har vi på ÅSG haft større og mindre forsøg, men når vi i dag ser på, hvad der er sket i de sidste to skoleår, har vi vendt en supertanker og erstattet et fast 14-dages-skema med variation og et væld af samarbejder, der har været ønskede og ikke påtvungne af en struktur.

Med den interne og eksterne evaluering fra foråret 2001, der nu er formuleret i en omfattende rapport, har vi fået bekræftet, at ikke kun lærerne, men ikke mindst eleverne er glade for mulighederne i omtalte projekter - forskellige i omfang, art og fag. Vi har stadig behov for at få bedre undervisningslokaler og flere computere for at kunne imødekomme behov og krav til de nye undervisningsformer og dermed bredden af projekter i undervisningen, men med en elevtilfredshed på 82 på en skala til 100, som det fremgår af elevundersøgelsen fra foråret 2001, er vi på den rette vej, og den lille grønne kvist har vokset sig større og sat flere skud.

Annemarie Kastberg
Pædagogisk inspektør

Højniveaublokdag i biologi

Tilbage i september måned havde alle 2.g-højniveaublokdagene den første i rækken af blokdage. 4 lektioners højniveau kan nemt blive en stor mundfuld at sluge, men for vores biologihold var det noget, vi så frem til. Vores lærer havde foreslået os at få transplantationssygeplejerske fra Skejby sygehus. Else Marie Tram, og en tidligere hjertetransplanteret patient ud på gymnasiet og snakke med os. Vi havde arbejdet med emnet transplantation op til dagen, og Else Marie Tram fyldte ligesom de huller op, som stadigvæk var til stede angående vores viden om emnet.

Det var utrolig spændende at høre hende fortælle om transplantation, og jeg tror, de fleste blev overrasket over, at de organer,

man bruger, nogle gange kommer så langt væk fra som Milano. Efter at Else Marie Tram var færdig med at snakke, kom Åge Sørensen ind og fortalte os om sin oplevelse med pludselig at have brug for at få et nyt hjerte.

Sjældent har vi været så stille, som da Åge Sørensen fortalte sin historie. Det er ikke ofte, at man

oplever en ældre herre i midten af 50'erne, som åbent står og græder foran en flok gymnasieelever, men da han fortalte om, hvordan han havde overlevet en bilulykke og håbet, at personen døde, så han kunne leve, kunne han ikke holde tårerne tilbage. Det er noget, han lige siden har haft dårlig samvittighed over. Han ved nu efter at have snakket med andre i samme situation, at det var en helt naturlig reaktion. Han har holdt foredrag om det at have fået et nyt hjerte masser af gange, men alligevel var det tydeligt, at han stadigvæk blev dybt berørt, hver gang han fortalte sin historie. Som han sagde: Man er ikke en rigtig mand, hvis ikke man tør vise sine følelser.

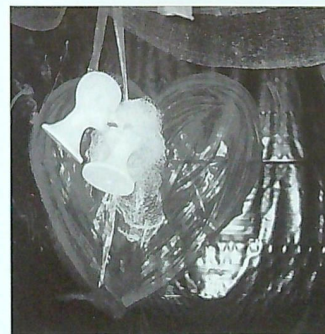
Det var helt sikkert et foredrag, som vi sjældent glemmer, og jeg tror, vi alle sammen har fået en langt større indsigt i, hvad der egentlig foregår både før, under og efter, at et menneske får et nyt hjerte, eller for den sags skyld en hvilken som helst organtransplantation. Ikke blot de tekniske problemstillinger, men også de menneskelige problemer, som både personale og patient går igennem.

Anna Sofie Kjærgaard Hansen, 2y

Kroppens indre

Man tager 100 elever fra 5 forskellige mellemniveaufag, 1 projektdag, 117 forskellige materialer, 10 rum i en kælder - og resten af skolen som mere eller mindre frivillige deltagere den følgende skoledags morgen. Sådan var opskriften på et tværfagligt projektarbejde med fagene billedkunst, design, drama, musik og film- og TV. Temaet var kroppens indre, og formålet var bl.a. at lave en kreativ surfe-fællestime torsdag den 20. september.

Den morgen blev alle dirigeret om til parkeringskælderen, som i dagens anledning var omdannet til en kæmpe stor mund. Rejsen gennem kroppen begyndte med vandringer på tungens røde løber og fortsatte gennem hals, hjerne, lunger, lever og andre af kroppens indre lokaliteter i et veritabelt sansbombardement. Udgangen på rejsen var selvfølgelig...enden!

*Janne Yde og
Annemarie Kastberg*

Der tales i disse år meget om at styrke kendskabet til og interessen for naturvidenskab. Mere præcist er emnet: ungdommens manglende interesse i at søge uddannelser med naturvidenskabeligt indhold. Og det problem er alvorligt. Vores velstand og stilling som kulturnation kræver, at mange unge lærer naturvidenskab. Men den mangler tilsyneladende, interessen. Ikke blot i Danmark. Eller er det noget andet, der mangler? F.eks. forudsætningerne for at forfølge interessen? Vore elever mangler ialtfald ofte elementær kunnen, især i regning. Alle kan snakke med; men få følge med, når der skal regnes. Selv dygtige elever kløjs i taloperationer i kategorien "Den lille tabel". Og tempoet i regnefærdigheden står slet ikke mål med tungefærdigheden. At give sådanne elever en grafisk lommeregner med indbygget symbolmanipulationsprogram er som at stikke nybegynderen en stradivarius. Der er lige langt til den himmelske musik.

Den manglende regnefærdighed bliver i gymnasiet en barriere for teoritunge fag som fysik og kemi med stor indre sammenhæng. Men matematik er den nøgle, der åbner naturens store bog, som Galilei sagde, og uden regnekunst ingen matematik.

Begynde forfra kan man ikke. 12-tabellen læres som en leg - i 12-årsalderen. Men 17-tabellen i 17-årsalderen? Dødens kedsommelige stølse! Kravene er store fra dag 1. Det er op ad bakke mod barrieren. Skal det være 4 år, eller kan der skubbes lidt bagpå? Kan vi skabe et hyggeligt træningsmiljø? For øvelse gør stadig mester, det gør't jo Suzann'. Et intimt lokale, hvor vi råhygger med fysik- eller naturfagsregnestykker? Ja, noget må forsøges, for barrieren er der, og det gør vi så. Forsøger.

Med NatCafé. En ugentlig IV. lektion, hvor to lærere står til rådighed (i det nyrenoverede lokale 25) for alle håndede spørgsmål angående specielle opgaver i - fysik, kemi, naturfag, matematik. Ja, helst ville vi formå ALT fra Astro-nomi til Zoologi. Trivielle spørgsmål, man måske kvier sig ved at stille i de almindelige timer. Små problemer, ja, for den der har rutinen; men tidrøvende og totalbremsende første gang man render ind i dem. Snublesten, lige til man får lidt fart på. Træning! Træning i talbehandling, især håndtering af abstrakte tal udtrykt ved bogstaver, træning i brøk-jongleren, træning i at bruge lommeklaveret. Også træning i at spørge andre end den kendte lærer eller klassekammerat. Fra vi begyndte og indtil vinterferien har 15-20 elever hver uge besøgt Cafén. Måske er den begyndelsen til en fast institution, et naturvidenskabeligt trænings- og inspirationssted, også for elever der har overvundet barrieren og nu tror, det går ned ad bakke. Et sted, hvor der også kunne lufte spørgsmål som "Hvordan kommer vi til Mars?" "Hvad er den sekundære regnbue?" "Findes der sorte huller?" "Er vand også en drivhusgas?"

Et sted, hvor vi sammen bladrer i naturens store bog.

Peder Kinch

Med sloganet "Sprog åbner døre" blev år 2001 udnævnt til Europæisk Sprogår og den 26. september til Europæisk Sprogdag af EU og Europarådet. Efter et stormøde for alle skolens sproglærere i den anledning blev vi enige om, at den 26. september skulle være noget særligt på ÅSG. Skolens sproglige mangfoldighed skulle synliggøres for eleverne denne dag.

Fra morgenstunden lagde lektor Anne Marie Dinesen fra Institut for Medievidenskab på Aarhus Universitet ud med et foredrag for hele skolen om fordelene ved at kunne flere sprog, ikke bare engelsk.

Herefter blev skolen lynhurtigt forvandlet til en sproglig og kulturel smeltedigel af aktiviteter, som eleverne selv havde meldt sig til. Her nogle smagsprøver: Lynkurser i forskellige sprog, amerikanske westerns, tyske film og tysk musik, flamenco, cricket, pétanque,

spansk/fransk/skotsk mad, japanske tegn, sms-sprog, chat-café, bygning af en Berlinmur, produktion af en engelsksproget film osv., osv. De fleste instruktører var lærere, men også elevkræfter og enkelte udefrakommende var involveret denne dag.

Dagen sluttede på festligste vis med, at de elever, som havde et produkt, de gerne ville fremvise, fik mulighed for det i skolens festsal og forhal med resten af skolen som begejstret publikum.

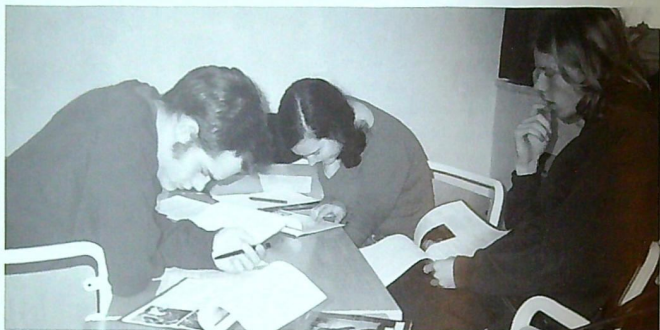
I skrivende stund har jeg netop læst, at Europarådets ministerkomité har udnævnt den 26. september til årlig Europæisk Sprogdag med fokus på et særligt tema hvert år, så det skal blive spændende at se, hvad vi skal fejre den 26. september 2002.

Marianne Thomsen

Shakespeare café

– 3.g HN-projektforløb

For anden gang har tre engelsklærere afholdt et koncentreret Shakespeare HN-seminar. Det er altid en stor glæde at skulle indføre elever i William Shakespeares univers. De unge er topmotiverede via de senere års spændende filmindspielninger, og de vil gerne selv læse et skuespil - eller uddrag af skuespil. Vi besluttede derfor igen at lave en fælles indføring, men belært af erfaringerne fra året før udvidede vi forløbet for de ca. 60 elever til to dage, hvilket kan lade sig gøre med det fleksible skema.

At læse Shakespeare kræver flere forudsætninger - hans univers og sprog er for fremmedartet til, at man "bare kan gå i gang." Der kræves bl.a. en viden om sproget i 1500-tallets England, en viden om dronning Elisabeth I og den politiske samtid, samt en viden om den elisabethanske tankemåde og teatrets betydning.

Enhver lærer med respekt for William Shakespeare bruger lang tid på at bane vejen for elevernes læsning. Og vi har gjort det i hvert vores klasseværelse. Og vi har sikkert sagt næsten de samme ting i den forberedende fase.

At have to introducerende projektdage til rådighed er en dejlig luksus! Vi besluttede i løbet af efteråret hvilke elementer, der skulle indgå i den faglige introduktion, og vi besluttede, hvordan vi ville fordele elementerne imellem os. Vi delte eleverne op på tværs af klasserne i tre hold for at få større udfordring og dynamik, men vi holdt dem også sammen som årgang den første dag til en fælles introduktion og forevisning af filmen "Elisabeth". Derefter fulgte tre forelæsninger om Shakespeares sprog, hans historiske tid og teatrets udvikling. Det var hård kost.

Den anden dag var mere praktisk. Her skulle eleverne have en "hands on" oplevelse af sonetter, monologer og dialoger. De skulle - efter behørig introduktion - selv skrive, læse og opføre nogle scener. De kastede sig med krum hals ud i poesi, deklamation og skuespil - og det var åbenbart, at det var sjovt - og svært! Vi sluttede af med at se "Stor ståhej for ingenting," men håber på, at al vores "ståhej ikke var for ingenting." I hvert fald har eleverne ved evalueringen af forløbet generelt givet udtryk for tilfredshed.

Ulla Bønnerup, Lone Enevoldsen, Inger Meier

Hvad skal en mexikaner i kantinen?

Mange meninger har der i tidens løb været om elevernes kantine, og fra tid til anden er der sket ændringer i møblering og udsmykning. I de senere år har kunstneren Ulla Dierichsens udsmykning med pastelfarver og leopardplettede søjler bredt sig i kantinen. Denne udsmykning blev i midten af 1990'erne afløst af stærke orange og gule farver med stiliserede blå og grønne figurer i bevægelse hen over endevæggen. Alt har sin tid, og 90'er-stilen faldt efterhånden ikke i ret manges smag. Mange af kantinens brugere oplevede den som kold, kedelig og uvedkommende.

Derfor er der igen kommet andre farver og former på suppen. I efteråret 2001 blev hele kantineloftet og endevæggen ommalet i et fælles projekt i billedkunst mellem 3a og 3b og den mexicanske murmaler Gustavo og hans hjælper Paco. De to kunstnere var indbudt af Operation Dagsværk Sekretariatet i København og deltog i udsmykningsopgaver på fem gymnasier i Danmark. Gustavo og Paco kommer fra Chiapas-provinsen, som af Operation Dagsværk var udvalgt til årets mål for Operation Dagsværkaktiviteter og indsamling.

Howdan kom vi i kontakt med dem? Dette skete via Maja Bundsgård, der som 3.g'er i foråret foreslog, vi meldte os som skole til arbejdet med to murmalere fra Mexico. Da elevensket om at give kantinen et farve- og motivløft jo længe havde været påtrængende, blev det efter en høring i Bygnings- og miljøudvalget et projekt i billedkunst i 3.g. Det nye skema gav mulighed for at få tre projektdage i samme uge - én dag til hver klasse og en fælles dag. I nogle billedkunstimmer forinden diskuterede de to klasser hver for sig mulige temaer og motiver

for udsmykningen, og alle tegnede skitser. Næste skridt var et møde med kunstnerne, som netop var ankommet til Danmark. Med Marietjes og spanskelevernes hjælp lykkedes det at kommunikere på spansk. Men ikke kun sprogene var forskellige. Skønt mødet var kort, viste det tydeligt, hvor forskellige verdener deltagerne i det fælles projekt kom fra.

Der er i Mexico en stærk tradition for det politiske murmaleri på offentlige bygninger og mure med så kendte repræsentanter som Diego Riviera og Sequiros. Det viste sig ved det fælles planlægningsmøde, at kunstnerne havde forestillet sig en tilsvarende almenmenneskelig, almengyldig problemstilling, hvor vore elever havde forestillet sig motiver fra eget liv på skolen skildret i hyggelige, varme, morsomme, måske selvironiske scenerier.

For os faglærere var det vigtigt, at elevernes ideer og fantasi var inspiration og grundlag, og at de blev stillet over for billedfaglige udfordringer. Det var ikke nogen helt let proces, og ingen af parterne fik det helt, som de på forhånd havde forestillet sig og ønsket.

Ved starten af projektet skulle der altså findes en fælles løsning, og resultatet i dag vidner med sin store regnbue og stjernehimmel - naturen og menneskene og mexikanske toner og ansatser - om de fælles bestræbelser på at give udtryk for fællesskab og styrke. Mexikaneren står i sin majsmark, om søjlerne bugter slanger sig, og de farverige dekorationsbånd i tre farver samler hele rummet.

Finansieringen af alt dette fra arbejdskraften til de store pensler skete via midler fra Bygnings- og miljøudvalget, velvillig økonomisk hjælp fra ÅSG's Venner og fra kontoen for frivillig

undervisning. Fotografierne vidner om aktiviteterne, hvor man ikke skulle lægge penslen efter en time som ellers i billedkunstundervisningen. Værket skulle være færdigt, inden Gustavo og Paco skulle videre til næste skole.

En udløber af Operation Dagsværk-projektet befinder sig på endevæggen i cykelkælderen, hvor billedkunst mellemniveau med udgangspunkt i en latinamerikansk myte udfærdigede udsmykningen.

Hvad sagde eleverne til det? Ved den skriftlige evaluering var der blandede følelser koblet til projektet. Beslutningsprocessen havde ikke været ideel, nogle havde malet for mange border og ikke som forventet fået mulighed for at sætte deres personlige præg på maleriet.

Det var et kulturmøde, hvor forventninger fra kunstnerne til hvem der skulle beslutte og udføre arbejder ikke helt stemte overens med vores, men der var engagement i forhold til opgaven og samarbejdsvilje hele vejen rundt.

Ved en fælles eftermiddagscafé blev kunstnerne takket for indsatsen, værket beundret, og ved den afholdte fest for 10 års jubilæer i kantinen i forbindelse med ÅSG's Venners gamle elevfest i november glædede man sig over de farverige rammer.

Som Jorns store maske i forhallen er mexikaneren - i hvert fald for nogle år - et kunstnerisk islæt, der knytter træde og lande og vande sammen, og som ved al kunst er smag og behag forskellig, men mexikaneren trives hos os...

Janne Yde og
Annemarie Kastberg

FRA
KOLD &
KEDELIG
TIL...

KUNST...

Jule talen 2001

"Julen er mørkets tid - og julen er lysets tid". - Der er en talemåde, der siger, at det ikke betyder så meget, hvem der holder lyset, så længe der er lys. Så nu tænder jeg min nefalygte og sætter den her foran mig. Selv om den ikke er helt så gammel som mig selv, er den vist også ved at være lidt udbændt.

Sagen er den, at jo ældre man blir, jo sværere bliver det at forny sig. For otte år siden holdt jeg jule tale her. Jeg husker det tydeligt, for der var en elev, der havde fået lidt for meget at drikke. Han råbte hurra hele tiden - på de forkerte steder. Nu er ungdommen nok ikke blevet voldsomt mere afholdende siden da, så jeg tænkte, at selv om der nok ikke er ret mange, der kan huske talen fra dengang, gik det nok ikke at servere den samme én gang til.

Heldigvis er der også en talemåde, der siger, at man lærer, så længe man har elever - og jeg er blevet mægtig inspireret af Id, som jeg har i engelsk. De har lige haft et tværfagligt hip-hop-forløb, som - vist mest på grund af eleverne - endte med at være en succes.

Nu er det jo sådan, at alle lærere har en indre elev, og alle elever har en indre lærer. Så jeg prøvede at lytte til min indre elev (ham, der får syv pil op - og hvis han bare ville sige lidt mere, ku' han måske få et lille ottetal). Og han sagde: "Knud - du skal tage noget andet tøj på - og så skal du snakke, så at de unge mennesker kan forstå det." Jeg lyttede til ham, og nu laver jeg et tøjskift til hip-hop-tøj, og resten af resultatet kommer her:

Det nytter ik' noget at tale pænt til de unge
- de knap nok ædru, de' kun halvejs vægne
de ska' ha' nogle sandheder lige i sylten
- så måske for en stund kan de knytte bylten!
Lyt nu efter og slap af, og puds lidt på glorien
- nu starter mit riff, nu begynder historien:
Jeg vågner ved at vækkeuret kimer på mit bord

- det er vinter, det er tidligt, det er mørkt udenfor:
Jeg ruller ud af sengen - nu starter dagens stress
- jeg kan mærke mine knogler har passeret de
halvtreds

Jeg iler glad i skole - hver dag er trods alt ny
- indtil et par forsent'ere gir mig deja vue.
De mærk' ligste forklaringer lander på mit bord
- Orlas bus fra Årslev blev ramt af en meteor,
Vera fra Viby kommer listende ind ad dør'n
- hun siger: "Klokken syv fik min hamster plusli' børn!"

Jeg vrider min hjerne - hvad skal jeg si' til den?
Jeg smiler stift og si' r "La' det ske ikke ske igen".

Jeg elsker min skole - bar I kom der noget oftere
- fraversprocenterne stiger imod lofterne;
fritidsjob og kørekort og tandlæge er en plage
- på en neder der er slem ka' man bli' væk flere
dage!

Tænk hvis du blév væk fra jobbet i Fotex hver
time ud af ti - du blev fyret her og nu
- og skituren til Østrig ku du snofte op i kleenex -
det' logik for høns at det ik' ka du!

Skituren til Østrig kommer altid tilbage
- men rejsen gennem livet gør du kun én gang;
Det du lærer her er mad for sjæl og hjerne
- med en halvtom hjerne bliver rejsen trist og
lang.

La pengene vente, gi jobbet en frist - i et år eller
to - det gør ingen trist - du ka stadig samle flasker
når du blir pensionist - og det blir du jo til sidst -
det' inngang løgn, det er ganske vist.

Solderne er gode nok - den gode, gamle skure - øl
og larm og høj musik og råb og larm og øl
Too bad for you, man, vennerne blir sure - hvis
man ikke drikker med, ku de andre få et føl
man samles nogen stykker først, så drikker man
sig mod til - a vær sig selv og ædru, man sku tro
det var forbudt
at være sig selv - det kræver mod - det er vi ik' så

god til - så ham der 'sig selv' - ham drukner vi i
sprut -

Og hvis 'sig selv' er en kvinde - så drukner vi og
så hende - skå-å-ål - skå-å-ål
Hvad med et sold uden alkohol? - bar' ved tanken
ka' man gå kold!

Tænk den kosmiske evolution - fire milliarder år
- til a' smide naturens lænke
og udvikle menskets hjerne - en revolution - og så
drukner vi de celler vi har fået til at tænke
På bare fire timer vi drukner dem i stimer - vi
drukner vores celler, vi drukner det der tæller -
vi sku heller ha haft gæller og ha været makreller
- uden besværlige sig selv'er -
tænk et sold uden alkohol - det kræver mod som
Tordenskjold!

Nu er det snart jul, det er dejligt, det er ferie - tra-
ditioner og familie og gaver i serie

Det er højt fra træets grønne top; jeg husker i det
fjerne -

var der ikke no't med tre vise mænd der rejste
mod en stjerne?

Måske det' lige meget, det' snart så længe siden -
totusind år - man glemmer let med tiden!

Mens jeg prøver å' husk' det, vil jeg lige nævne
noget - et spørgsmål der har plaget mig, jeg
grunder stadig på'et.

Jeg fik en e-mail den anden dag - og nu ska I høre
hvad den e-mail sa':

Det er forfærd' ligt med de tre tusind der mistede li-
vet - men prøv at tænk efter og udvid perspektivet
Hver dag er der seks og tredve tusind børn der
dør - de dør af sult på vores grønne jord -
De får ingen tid på tinge, de får ingen tid i tv - in-
gen pressekonferencer, ik' en linje i BT
hverken Bush eller Blair har nævnt dem - vi har
allesammen glemt dem.

Vi har samme ret til livet - også bornholmere og svensker' -

Ka vi blive ved at glemme det - og stadig være men' sker?

Vi har gået i en skal af åndelig glemsel, i en dyne af li' gyldighed - et selvskabt fængsel

Det mærk' ligt at føle når vi mister vor skal, har vi plusli' brug for noget der er større end os selv

Der er mange der sir, at dét nu truer, det er en konflikt om religion og kultur -

Men det ka' si's bedre - og så er det sagt - menneskets største problem er misbrug af magt

"Vi kan herske over rummet og atomets blinde kraft spænde magt for alle drømme og visioner vi har haft.

Vi kan tvinge blæst og bølge tømme fos og kue elv men har aldrig kunnet styre magtens galskab i os selv. "
(citatt af Halfdan Rasmussen)

Magt over olie, magt over penge - magt over stole, magt over senge magt over aktier og magt over vælger' - magt over køber' og magt over sælger' magt over 1.g'er, magt over studenter - magt over lærere og fagkonsulenter magt over sjæle og det som folk skal tro på - magt over jorden som vi alle skal bo på - -

Nu kom den - dén med de tre mænd og stjernen - allerede dengang had' de store magt på hjernen Så blev der født en der ku' noget andet - noget der er sværer' end at gå på vandet En der ku' blive i lyset trods al smerte - han kom fra det lys der oplyser men' skers hjerte Det er kærlighedens lys der oplyser alle men' sker - ja selv de uheldige der ikke er dansker'

(- det var én til Pia Kjærsgaard - vi tager den igen! :)

Det er kærlighedens lys der oplyser alle men' sker - ja selv de uheldige der ikke er dansker'

Det er det lys i vort hjerte, som magten ik' ka' røre - det har ikke brug for magt, derfor er dens styrke større

Det har intet af frygte, der er intet der kan true det - der er altid mere af det hvis vi bare tør bru' e det uden dét lys blir tilværelsen tom - det' det lys i magtens mørke som julen handler om .

Jeg hører en stemme, det' min indre elev - han er plusli' vågnet op og taler af sig selv han siger: "Det du si'er, det lyder meget opbyg' ligt - men jeg et problem, det er godt nok uhyg' ligt: hva ska jeg gøre, har du et bud? Når det ikke mer er jul kan jeg ikke tro på Gud"

Jeg sir: "Jeg sér dit problem - men prøv at tænke den anden vej:

Måske der er en Gud et sted der godt tør tro på dig?"

Men tag ikke fejl, jeg er ikke missionær - det er ikke mig der bestemmer her hvo'n du lever dit liv er dit eget val - pas godt på dig selv og sæt ikke til salg den gnist i dit hjerte der ved hvad du skal - husk det også efter Jul - du er mer end en makrel!"

Jeg har brugt al strømmen i min nefalygte - men gå ik' i sort - I har intet af frygte I er stærke, I er unge - fuld' af strøm og røde kinder - sæt strøm på den indre gnist så skyggerne forsvinder"

Det var så talen. Den næste sang vi skal synge er 'Blomstre som en rosengård'. Før vi synger den, vil jeg gerne sige lidt til jer om den.

I har sikkert allesammen noget i jeres hjem, noget, som er rigtig gammelt - et møbel, en bog, et billede eller måske nogle smykker. Sådan nogle ting har en værdi ud over sig selv, fordi mennesker har levet med dem i lang, lang tid. Og det giver dem nogle egenskaber, som nye ting ikke har. Johannes V. Jensen - hvis I ved, hvem han er - siger et sted :

"Hver spån du finder i Danmarks jord er sjæl af dem der har bygget riget."

Der er lidt sjæl i sådan nogle gamle ting. Forestil jer nu, at I under en oprydning oppe på loftet fandt en gammel papæske med noget, som lignede kasseret legetøj fra Fætter BR - noget bras af plastic belagt med sølvfolie og glassen i, der skal ligne ædelsten. Forestil jer så, at I smider det ud i affaldssækken - og når så skraldebilen kører væk ned ad vejen, opdager I, at det er mormors smykker, der er på vej til forbrændingen. Det vil være en rigtig grim oplevelse.

På samme måde er det med de sange, som vi synger nu her til juleafslutningen - og også ved afslutningen før sommerferien - og som I synger hjemme i Julen, mange af jer. De er ligesom gamle smykker. De er blevet brugt i lang tid, og men-

nesker har levet med dem både i sorg og i glæde. Og det gør, at de lyser med et særligt lys.

For et øjeblik siden sang vi 'Velkommen igen Guds engle små'. Det er en dejlig sang. Men jeg blev lidt trist til mode, for selv om en del sang med, var der også en konstant summen fra de mange, der sad og småsnakkede og byttede fotos fra den seneste fest, og hvad ved jeg. Og det var rigtig synd, for sangen er fuld af de smukkeste billeder. Det kan godt være, at I ikke forstår dem nu. Men I vil forstå dem engang, når I bliver ældre. Husk på, at livet er langt.

Mange af jer har indeni en person, der er meget ældre end jeres fysiske alder. Sommetider sker det i undervisningen - og det er en oplevelse, som jeg tror alle lærere kender - at jeg oplever at sidde over for en elev, der indadtil er lige så gammel som mig selv, og måske endda ældre. Men det tager tid for jer, før den ældre persons indsigt kommer helt op til overfladen, og indtil det er sket, gør I klogt i bare nogle gange at lytte til dem, der er ældre end jer selv. Så når vi nu synger "Blomstre som en rosengård" - selv om I måske ikke kender den, så prøv at læse, hvad der står i den og syng med, for det er faktisk en meget smuk sang. Den er gammel - og den er en gendigtning af en tekst, der er endnu ældre, to tusind og syv hundrede år, omtrent. Den stammer fra en profeti i det Gamle Testamente. På det tidspunkt var det meget sorte tider i det land, hvor den blev skrevet, og der var ikke så mange, der havde den der gnist. Men der var nogle, der troede på, at gnisten ville komme en dag - det er det, som sangen handler om - og at gnisten skulle være tilgængelig for alle mennesker. Så nu synger vi den.

Glædelig jul!

Knud Rygård

Wonderprojektet

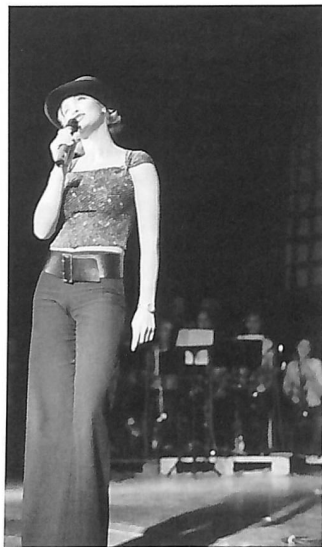
"Øv, ingen musical?" var nok mange clevers første reaktion, da det i efteråret blev proklameret, at der i år ingen musical ville blive, men i stedet et musikprojekt. Efter lidt information om projektet, som skulle være en koncert bestående af Stevie Wonder-numre med sang, dans og kor, skrev vi os på til de forskellige ting, vi kunne tænke os at lave. Solisterne kom til audition, musikkerne blev fundet, og danserne gik i gang med at lave koreografi til de forskellige sange.

I starten virkede det som noget, der kunne laves på et par timer, men vi blev klogere, da vi sad på skolen anden weekend i træk og ventede på, at det blev netop vores tur. Som med alle større arrangementer var der nemlig en del ventetid, men formår man at udnytte den rigtigt, bliver det en

smal sag. Dette var jo den perfekte chance til at få snakket med folk på tværs af klasserne, ja selv årgangene. Folk, man troede man vidste hvordan var, viste en helt anden side af sig selv, og ventetiden blev til hygge, hvor der var mulighed for at lære en masse nye mennesker at kende.

Da premieredagen endelig oprandt, var vi alle spændt på, om publikum nu ville synes ligeså godt om showet, som vi selv var kommet til. Ud fra klapsalverne at dømme må jeg sige, at det vist lykkedes. Tak til de lærere, som har brugt utrolig meget tid på det hele, tak til pedellerne og til alle de deltagende, der har været med til at gøre denne oplevelse rigtig fed og mindeværdig!

Sanne Kjellow, 3c

2b's studietur til Barcelona

For mange kan 2.g virke som det hårdeste år i gymnasiet. Mørke vinterdage med uendelige mængder af lektier og afleveringer, der kan virke uoverskuelige. Begejstringen for det nye i 1.g har fortaget sig, og glæden ved at kunne se målstregen i 3.g er der ikke endnu – 2.g er lige midt i det hele hverken det ene eller det andet, bare hårdt arbejde. Og dog - som et lys for enden af tunnelen er 2.g-studieturen.

Allerede i 1.g begyndte vi at glæde os til rejsen, og denne forventning blev kun større, som tiden gik, og afrejsen nærmede sig med hastige skridt. Med disse store forventninger i ryggen havde rejsen noget at leve op til. Alle forventninger blev indfriet!

Vores rejse gik til Spanien, nærmere bestemt til Barcelona i Catalonia. Vi havde vores spanske- og dansklære Marietje og Dorthie med. De havde hjemmefra forberedt os til både at tale spansk og til at opleve kulturen, kunsten og arkitekturen, som er helt speciel og karakteristisk for Barcelona. Vores spanskundskaber kom på prøve ved både et gymnasie- og et folkeskolebesøg.

Besøget på folkeskolen står for mange af os som et af turens absolutte højdepunkter. Eleverne var fra 3 til 10 år, og de udstrålede en fantastisk glæde og imødekommenhed. I flere timer legede, dansede og sang vi med børnene, som syntes at nyde besøget lige så meget som os. Her var sproget ikke en barriere. Vores spanske svarede mere

eller mindre til deres, og ellers blev der kommunikeret gennem leg. Vores besøg endte i skolegården, hvor hele skolen var samlet for at vise og lære os catalanske danse. Vi måtte da også lære dem lidt dansk legekultur, og det var en sjov oplevelse at høre en hel spansk skole synge "Åhh boogie woogie woogie..".

Vi gik fra skolen med en helt speciel fornemmelse. Flere havde lyst til at tage de små nuttede børn med store, brune øjne med i tasken.

Udover de sjove oplevelser med at bruge det spanske sprog og få indblik i de spanske elevers hverdag oplevede vi også andre dele af den catalanske kultur gennem besøg på museer og i parker, men også ved simpel observation, indsnusning og oplevelse af byen og livet i den både ved dag og ved nat. Der var en helt speciel storbystemning over byen. Barcelona er så fyldt af oplevelsesmuligheder, at man slet ikke kan nå at få det hele med. Man rejser derfra med en masse gode oplevelser i bagagen, men samtidig med en lyst til at vende tilbage og opleve videre.

Forventningerne til turen var store, men vi blev bestemt ikke skuffede. Vi fik en pause fra den almindelige skolegang, indblik i en anderledes kultur, oplevede forår og dejligt vejr, et styrket sammenhold og venskab i klassen og sidst ikke mindst nyt mod på at kæmpe videre med gymnasiet. Om ikke andet så er det i hvert fald min oplevelse af 2b's studietur 2002.

Astrid Gade, 2b

600.000 kr. fra Birch & Krogboe fonden

For at modtage en check til oprettelse af et center for mikroskalakemi i to af skolens kemilærere inviteret til Carlsbergs ares-bolig i København:

Torsdag den 24. januar 2002 var en meget speciel dag for os - en festlig dag i historiske omgivelser på Carlsberg i bryggerens hus, senere kendt som aresbolig for berømte danske videnskabsmænd. Vi nød de pragtfulde omgivelser, men samtidig var vi noget spændt på, hvordan selve ceremonien skulle forløbe og ikke mindst på, hvordan vi ville få udbetalt de mange penge.

Vores mareridt var så absolut at skulle rejse hjem til Århus med en kuffertstor check på 600.000 kr. eller en metalkuffert i la Olsenbanden propfyldt med pengesedler. Vi fik dog en diskret hvid kuvert i sædvanlig størrelse indeholdende en ligeså sædvanligt udseende check. Efter fotografering

og pindemadder drog vi hjem igen til Århus Statsgymnasium, hvor vi nu kigger grundigt på hjemmesider og brochurer, inden vi går i gang med at bruge af de mange penge.

Pengene skal bruges til at oprette et center for mikroskalakemi, et slags ressourcecenter i kemi til glæde for Århus Statsgymnasium først og fremmest, men på længere sigt for en bredere skare. Vi havde tænkt os at etablere tre rum: et egentligt demonstrationsrum, et laboratorium (et øvelsesrum) og et virtuelt undervisningsrum (en web-platform). Dette vil kræve et løft af vores laboratoriestandard, en mulighed for at indhente yderligere inspiration fra udlandet, samt udvikling af nyt og færdigbearbejdet af vort allerede eksisterende materiale om mikroskalakemi. Vi forventer således at få et stort udbytte af midlerne fra Birch & Krogboe Fonden. Vi er dybt taknemmelige for prisen, men vi regner dog med, at det bliver nødvendigt at finde andre gavmilde fonde eller lignende for at nå vore mål.

Vivi Gammelgaard Nielsen og
Marianne Svenningsen

Billeder af ÅSG-revyen 2002

Da prøverne til revyen begynder, medbringer jeg mit kamera. Der er ikke mange billeder tilbage, og jeg får kun hevet mit kamera frem ganske få gange. Alligevel glæder jeg mig over de seks billeder, jeg henter hos fotohandleren.

[billede 1]

"Here I am / I'm on my own / for the first time really on my own". Et sted mellem 60 og 80 3.g'ere er mødt op i festsalen en januarften til revy-introduktion, vores to instruktører lærer os den lidt fjollede dans, vi har set 3.g'erne danse til tirsdagsmøderne de andre år. Jeg har svært ved at overgive mig til den.

[billede 4]

Skolefesten nærmer sig, prøverne intensiveres. Mere liv på skolen, pizzamanden fra Lemon dukker op igen og igen. Lektierne opgives, menneskene blandes på kryds og tværs. Vi kører ræs i kørestolen, vi får lånt til scenen om det handicapvenlige ÅSG. Symaskiner brummer og fremtryller glitrende dansetoppe og troldehaler. En øl efter prøverne, kiosken må købe ind endnu en gang.

[billede 5]

Trætte ansigter stirrer på mig og måske mest sig selv i dramadepotets store spejl. Foundation, læbestifter, eyeliner. De nøgne prærer i den karakteristiske kreds rundt om spejlet virker næsten som en karikatur på et omklædningsrum, men er også sært beroligende med deres gule lys. Vores ansigtskulører går i retning af orange.

[billede 2]

Festsalen er råkold, og jeg er glad for min sweater, da vi tager fat på at lære fællessangene. Bagefter begynder de første snublende prøver, scenerne synes at flyve ud i alle retninger og skal med vold og magt skrives sammen.

[billede 3]

Ventetid i forhallen. De sorte, snuskede sofaer får lov at tilbringe aftenen her. En duft af varm kaffe stiger op fra termokander og ud fra nr. 38b sammen med en boblende hvæsen af kaffemaskinen. Enkelte prøver at lave lektier, kiosken sælger slik og sodavand. Udenfor ligger sneen højt, og undervisningen er derfor aflyst.

[billede 6]

En anspændt stilhed lægger sig over nordgangen. Dirrende bliver den forstyrret af lavmælt hvisken. Der hænger en svag lugt af teatersved ved det tykke forhæng, sminken truer med at krakelere på de allerede varme kinder. Alle er på dupperne, en følelse af noget større strejfer os, mens vi hører Janus starte revyen - "på ÅSG i Bentes kantine / forefindes kaffeautomaten", sangen stiger i intensitet, Janus brøler om det populære tidsfordriv, revyen er i gang -
Anne Munk, 3w

SKOLEFEST 02

3x i fuld
krigs-
maling!

Skolefesten

– en stemningsbeskrivelse
(fiktion bygget på sandfærdige begivenheder)

“Det er min taxa dén der”, skriger en 3.g-pige efter mig. Stemningen uden for ÅSG virker næsten desperat blandt de udklædte. Frygten for ikke at nå til casinoet i god nok tid og frygten for at miste den gode stemning kan virke voldsom på en, som bare betragter virvaret på fortrappen. De skal væk og ned til byen efter et brag af en skolefest, som netop er endt.

Andre har været smarte og tænkt forud - de har bestilt en limousine, som skal køre dem rundt i byen i en lille time. Vi andre - betragterne - går enten hjem eller tager på diskotek som afslutning på ÅSGs skolefest 2002.

Et par timer tidligere sidder 2d ved et aflangt bord i lokale 8. De spiser og drikker til den helt store gulmedalje, for de er til skolefest.

Hver person har medbragt en ret, så der er masser af mad. En af pigerne i klassen har nu fået tilstrækkeligt med alkohol indenbords og mener, at det er tid til en tale. Folk venter spændt.

Hun starter med at hive en stofpenis frem - og henviser derved til en vedvarende debat i klassen om feminisme i dag - og holder en følelsesladet tale om den lille klike drenge (det er jo trods alt en sproglig klasse), der holder stand imod girl power'en.

Tonen for aftenen er slået an. Efter talen pumper ghetto-blasteren bassen ud, og stemningen er god. Vi danser i klasselokalet, dansen bliver mere og mere intens. Folk er ved at være fulde nu. Af og til kommer en lettere beruset og glad lærer forbi, men smutter hurtigt igen. Det er fedt at møde

dem uden for timerne over en øl. På gangen mødes vi med folk fra andre klasser, hvor der er en hektisk og glad stemning.

Udstadsede 3.g-piger skrider forbi lokale 8, og hende ved skolens eneste gode toilet (handicap-toilet med to spejle) befinder en klump prinsesser sig. Inde i 8 fortsætter fortæringen i lystigt tempo, og snart er det lanciers-tid for de fintklædte 3.g'ere, som vi skal beundre.

De er høvet sig meget, og det ses tydeligt. Der er store smil, men de prøver at holde dem tilbage for ikke at bryde den fine facade, ikke mindst på grund af alle forældrene, der står klemt sammen mod væggen. De kigger stolt på deres små poder og forspilder ikke chancen for at forevige et Kodak-moment.

Den samme årgang af forældre, som i sin tid tog afstand fra lanciers, lader nu til at være fuldstændigt pro lanciers og den tilhørende romantik. Men hvad, sådan er mønsteret jo, og vi følger det troligt. Der bliver også lanciers næste år, og allerede i år har 1. og 2.g'erne fået muligheden for at øve sig på både lanciers og vals til det wiener-klassiske orkester i festsalen.

Samtidig er der salsaband i kantinen, som spiller yderst dansenvenlig musik. I kontrast til festsalen er der en næsten soldagtig atmosfære nedenunder, hvor folk drikker øl og fjoller rundt på dansgulvet - lærerne inklusive. De fleste på gulvet lader dog til at kunne de mest elementære dansetrin inden for salsaen, hvilket det yderst festmestte salsaband tydeligvis nyder. Det er soldet over dem alle!

Til trods for de åbenlyse kontraster mellem gallakjolerne og paptallerkenene - som nogle måske ville kalde hykleri - er skolefesten så absolut et af årets højdepunkter på ÅSG. Det er nemlig sammenhæng af disse kontraster, der gør skolefesten

fed. Det er det højtidelige, der adskiller festen fra hverdagen og at mødes med klassen/skolen med andre formål end at skulle lære, der er det bedste!

Astrid Berg og

David Gaardsdal Rønnow, 2d

BYGNINGER OG KUNST

Bygninger og ydre arealer

2001-2002

Efter de store indre renoveringer af skolens bygninger i de to foregående skoleår af hhv. varme- og ventilationssystemet i 1999-2000 og af en række naturvidenskabelige faglokaler i skolens nordfløj i 2000-2001 kunne vi næsten ønske en pause for at samle op i dette skoleår og vende tilbage til normalprioriteringerne. Det har dog kun delvist kunnet lade sig gøre.

Pedelskiftet i foråret 2001 betød, at pedelboligen ved Fenrisvej ikke længere skulle tjene dette formål. Den måtte heller ikke anvendes til undervisning, hvorfor det blev besluttet, at der skulle indrettes lærerarbejdspladser. Lærerne har hidtil i deres mellemtimer klumpet sig sammen om de fem pc-arbejdspladser i mellemlelerværelset samt i to ikke særlig hyggelige rum i kælderetagen. Nu har vi en mulighed for at imødekomme et længe næret ønske om anstændige arbejdsvilkår, som også er forstærket af det fleksible skema og de mange tværfaglige initiativer, som nødvendiggør mødelokaler. Vi er p.t. i gang med indretningen. Der er plads til et større arbejdsrum med pc'er og et mindre uden. Endvidere et mødelokale (til aflastning af nr. 38b) og et rum til almindelig debat og afslapning. Dette arbejde ventes afsluttet før skoleårets slutning.

De ydre områder omkring skolen har længe været præget af et romantisk forfald. Årsagerne hertil er flere. De grønne områder er store, og med de mange aktiviteter i huset i og uden for skoletiden har det været vanskeligt at frigøre tilstrækkelige pedelkræfter til også at passe de ydre arealer. Vores politik har været at forenkle de grønne områder og forsyne pedelene med tilstrækkelig maskinkraft til at kun-

ne klare arbejdet på en passende tid. Denne bestræbelse har fået et kraftigt løft ved, at pedelhaven nu er blevet sløjfet, så hele parken omkring skolen fremtræder i ét, og udsynet til og fra skolen fra Fenrisvej er åbnet for blikket.

Med indretning af lærerarbejdspladser i pedelboligen frigøres plads i kælderen på sydgangen til flere formål. Idræt har et afspændingsrum, som deles med drama. Nu får faget også et fast rum til styrketræning i det gamle elevrådslokale. Elevrådet får nyt lokale i det gamle pedelkontor, hvorfra også skoleblad og andre elevinitiativer kan udgå. Boginspektør er ved at reorganisere bogdepoterne og samle bøgerne i ▶

det nye, store bogdepot (Bogdepot 5). Herefter kan et par af rummene indrettes til elevarbejdspladser og grupperum. De sidste lokaler på sydgangen beholder deres funktioner. Også på nordgangen er der planer. Der er indrettet nyt pedelkontor og -værksted samt depot til skolens administration, og det gamle depot indrettes nu til fælles depot. Disse ændringer er muligt gjort af, at ulandsfondens mangeårige tilknytning til skolen nu ophører. En endelig placering af rum til fagene film/tv og drama er under overvejelse.

Skolen havde uanmeldt brandsyn i september 2001: Dette afslørede visse mangler og undladelessynder. Da brandsikkerhed er noget, man ikke skal spøge med, er vi gået i gang med opfyldelsen af de mange krav. Skolens nord- og paniklys er blevet gennemgået, vi har udarbejdet en brandinstruks til brug ved fester på skolen, samtlige slukningsinstallationer og -udstyr er blevet afprøvet. I kælderens sydgang er rummene blevet lovliggjort til ophold og undervisning for mindre grupper ved sikring af flugtveje igennem vinduerne og brandsikre døre. Næste fremstød gælder det nye bogdepot (Bogdepot 5 på grundplanen) og depotrummene i p-kælderen. Men det koster tid og penge. Mange penge.

De mange penge hænger sammen med et tredje grundvilkår, som har karakteriseret vores omgang med bygningerne fra dette skoleår (og fremover), nemlig fredningsspørgsmålet: I sommeren 2000 kunne man læse i den lokale presse, at Århus Statsgymnasiums bygninger ville blive indstillet til fredning som et unikt eksempel på funktionalistisk bygningskunst fra 1950'erne. Vi har ikke hørt mere til sagen, men i praksis arbejder vi sammen med amtets arkitekter ud fra den forudsætning, at det vil ske. Det betyder f.eks., at når vi skifter til brandsikre døre i kælderen, så anskaffer vi nye i den oprindelige udformning i Oregonpine, selvom vi sikkert kunne finde døre i andre ma-

terialer, der var væsentligt billigere. Det samme gælder, hvis der skal udskiftes vinduer i facaden, idet vi så må have specialfremstillet smalle aluminiumsrammer som de oprindelige. Og amtets arkitekter vil også gerne have genetablerede de oprindelige betonbænke, som omkransede skolegården ved skolens start, men som siden er gået til.

Udover renoveringen af de grønne områder i efteråret, herunder også reparationer på bygningens facadeudhæng og lovliggørelse af kælderrummene, har vi repareret og malet nordgang og sydgang i stueetagen, vi har genfotoferet ca. 60 studenterbilleder med de gamle studenterårgange, som nu er klar til ophængning på sydgangen (de var medtaget af solen). Vi er som nævnt i gang med at indrette pedelboligen til lærerarbejdsplads.

Vi har formuleret en reklamepolitik på skolen, som bl.a. omfatter regler for omgang med de mange reklametryksager og blade, som tilflyder især skolens elever (og som derefter ofte bare flyder). Vi skal have etableret opslagstavler og tidsskriftshylder og reoler i kantinen, så disse kan placeres der (og kun der). Vi har planer om at etablere et realsystem med "post-rum". Gulvet i festsalen er blevet afrenset og slebet ned. Efter flere uheldige forsøg og forviklinger, fremstår det nu med en trip-trapoliebehandling og er klar til at tage imod kommende årganges daglige slid. Vi har arbejdet videre med faglokalerne i nordfløjen. I fysikdepotet er mørkekammeret blevet delt i to. Her mangler vi dog stadig at få afrundet renoveringen af biologi- og biologi/geografilokalene.

Samtidig analyserer vi heftigt på fremtiden. Skolens bygningsmæssige rammer er projekteret i 1950'erne, og bortset fra de renoverede faglokaler for de naturvidenskabelige fag rummer lokalene visse begrænsninger for, at skolen kan leve op til en moderne standard for en gymnasieskole i det 21. århundrede.

Vores normalklasserum er små. De er planlagt til 24 elever, og når vi nu ønsker at placere pe'er i lokalene, så de på en naturlig måde kan inddrages i undervisningen, bliver de trange pladsforhold særligt tydelige. Det kan ikke lade sig gøre. Flere fag lever under vanskelige vilkår. Vi mangler ekstra faglokaler til musik, til samfundsfag og til sprogfagene. Faget idræt må arbejde i to mindre sale. Det giver skema-mæssige problemer, og vi må købe os plads ude i byen til bl. a. boldspil. Vi mangler en mini-hal. Vi mangler helt grupperum og har kun ganske få elevarbejdspladser. Skolens edb-lokaler er ikke tilstrækkelige. Der er kun plads til et hold ad gangen. Så må de andre vente til en anden god gang, og det er i længden uholdbart, både fagligt og pædagogisk.

Skolens administration og studievejledning kæmper med meget trange pladsforhold. Ved skolens start i 1958 var der én rektor, én administrativ inspektør og én sekretær. I vores komplicerede hverdag anno 2002 er det blevet til én rektor, bistået af fem inspektører og tre sekretærer. Dertil kommer fire studievejledere. Pro-

blemet klares ved, at vi deles om de små kontorer samt har inddraget to klasseværelser til kontorer, hvilket blot øger lokale manglen, da vi i dagens valgfagsgymnasium har en langt bredere vifte af fag, som alle har krav på rum.

Vi håber, at vi i de kommende år - med amtets hjælp - kan løfte disse udfordringer og løse problemerne ved en tilbygning til skolen. Foreløbig er vi stillet en tilbygning på 300 m² i udsigt i 2004, som skal give plads til "nye undervisningsformer", d.v.s. studieområder, grupperum og elevarbejdspladser. Men vi håber, at vi kan få lavet en helhedsplan, som samler og løser alle de skitserede problemer. Det forudsætter, at vi ved sammenlægning kan skabe større (og dermed færre) normalklasserum i den "gamle" bygning og kompensere herfor i en tilbygning. Disse ønsker er indgivet til amtets anlægsprioriteringskonference, og vi venter spændt på en afgørelse for årene 2004-2010, som skal træffes i dette efterår.

Anton Vinderslev
ledende inspektør og bygningsansvarlig

Per Kirkeby: "Alt kommer af intet"

Interview med Per Kirkeby, maler, grafiker, forfatter, filminstruktør m.m. ved Ole Böttzauw. Interviewet fandt sted den 7. august 2001, mens Per Kirkeby arbejdede på sit 600 m² store lofts- og vægmaleri "Anastasis" i Auditoriehuset på Århus Universitet. Interviewet er yderligere aktualiseret af, at skolen netop i dette forår af Statens Kunstfond er blevet bevilget to billeder af Per Kirkeby.

Jeg vil snakke om, hvordan jeg arbejder. Jeg har selv skrevet meget, og der er skrevet meget om det. Det forklarer alting og ingenting, og det er jo netop, fordi alting kommer fra ingenting. Det er paradokset. Form er tomhed, og tomhed er form. Det er noget, jeg har tænkt meget over. Det handler om at sætte sig i en position, hvor man stoler på, at det bare kommer. Altså at det i en vis forstand kommer af ingenting; men ingenting er ikke særlig meget "ingenting", for det er det, man har slæbt rundt på hele livet. Hvis man kan over-

holde det, at alting kommer af ingenting, skal det nok komme til at strømme af sig selv. Så går det faktisk af sig selv på en eller anden mærkelig måde. Dvs., at man på mange måder skal kunne tilsidesætte sit ego. Det er egentlig det, jeg mener med at nå frem til ingenting. Vi har allesammen et ego, og kunstnerne er i høj grad egoer, som står og maler med bagtanken, om det nu gør sig, ser godt ud eller er virkningsfuldt. Kan man blive berømt på det, og alle de der ting. Det der ego er på mange måder en slags drivkraft, men det er be-

stemt ikke derfra, tingene kommer. De kommer, når maleriet eller skulpturen tilsidesætter egoet, når det bliver mere, end hvad egoet kan. Så bliver man selv lidt overrasket, og så kører det faktisk.

Loftet og væggen på Århus Universitet

Måske er det bedst at være konkret. Nu med det her loft og den væg i Århus. Der er min metode helt simpel. Det lykkedes mig at finde frem til en slags fortælling, som på en eller anden måde gik hjem, og som alle under processen har forholdt sig til. Nede i bunden, hvor der er lavest, er der et landskab, og herfra hvirvler der alle mulige sarkofaglåg op. Det er underværelsen, det er "Anastasis", altså den berømte historie, hvor Jesus aflægger et besøg i underværelsen, bekæmper Hades og frisætter alle de uretfærdigt dømte. Det er motivet, og det har været en meget konkret historie. Det er meget skægt, at alle, der bare gik der eller havde en tilknytning til udsmykningen, hele tiden snakkede om det. Var der sat et felt af, der skulle marmoreres, så hed det et kistelæg. Der er ingen, der kan se, at det er et kistelæg. Rent faktisk er det bare stofflige felter. Og bunden hed "landskabet". Den historie fængede, og lige så snart den har fået nok til at være en anledning til at komme i gang med den, kan man i en vis forstand glemme den. Ligesom den uskyldige, nordjyske studerende, der første gang skal overvære en forelæsning og jo ikke vil have nogen anelse om sammenhængen. Han vil simpelthen se, der er dekoreret i loftet, og hele historien, der har været der for at bringe denne her udsmykning på benene, kan han sagtens glemme, eller han kender den ikke og skal ikke engang glemme den, som vi andre skulle glemme den.

Det er det, jeg mener med, at når man går i gang, skal man nå frem til en form for ingenting igen og så vide, at baggrundshistorien er der. Det har altså noget at gøre med at kunne tilsidesætte det der ego, det, man også kalder sindet, altså alle tankekonstruktionerne og bare i sådan en situation, hvor vi maler et maleri, så handle ud fra hvad der er. Lige præcis ud fra det. Det har taget mig man-

ge år at nå dertil, og jeg har gudskelov også kunnet lave billeder, som er værd at se på, som har et stærkt element af de her voldsomme intellektuelle konstruktioner og ambitioner i sig. Men man kan se det med den meget yngre kunst, som har et kolossalt bagland af intellektuelle overvejelser og skriftfilosoffer og alt muligt. Der tror jeg, det vil være bedre, hvis de unge kunstnere glemte det og tog stilling helt konkret, lige der og nu, hvor deres værk var, mens de var i gang med det. Det er i hvert fald sådan, at jeg er nået frem til at arbejde, og jeg synes, det er interessant, at jeg har kunnet nå frem til at lave en konstruktion, ikke en tankemæssig, men en rent praktisk konstruktion, sådan at det giver mulighed for det, som gør, at en blanding af rent håndværk, dekorationsmaleri og mine indsats har kunnet virke sammen, sådan at begge dele hele tiden laves ud fra en momentaltitet, en nuhed, nu gør vi det her. Og det har fungeret. Jeg har jo set, at mine håndværkere tager stilling og kommer med løsninger, som ikke er genereret af nogen stor intellektuel overvejelse eller af nogen speciel anekdotisk anledning, men pludselig er det lige det, der kræves lige her. Det har været spændende at se. Sådan vil jeg helst selv lave kunst, og indimellem så lykkes det altså også. Og det lykkes selvfølgelig også nogle gange ved at bruge meget tid, for så udmatter og tilintetgør jeg de her tankemæssige konstruktioner og når frem til bare at have sådan et eller andet grundlag, som jeg bare kan stå og sige, nu gør jeg sådan, uden tanke på fortiden, altså hvad det er, der har bragt det til veje, som er der, og uden tanke på fremtiden. Altså om det her bliver godt eller vil gøre sig.

Det er nogle tanker, som ikke bare er noget, jeg har bøvlet rundt med ved malerierne. Jeg har faktisk tænkt over det i mange år, men det er noget, der er blevet vanvittig aktualiseret ved, at jeg fik et slagtilfælde, hvor jeg skulle finde ud af at komme op til overfladen igen og finde ud af, hvordan jeg kunne undgå en form for slitage, som åbenbart havde været så stærk, at jeg fik et somatisk sammenbrud. Jeg har tænkt meget over disse ting ved

ligesom at være der, hvor man er, og iagttag. Det er en klassisk tradition, som man hver for sig skal genfinde hele tiden og iagttag sig selv, iagttag, hvad det er, man føler, og hvordan det er, man reagerer, og iagttag sine egne opkommende irritationer eller ophidselser, eller hvad pokker det er. På samme måde kan man, når man er i gang med et kunstværk, iagttag det, og i jo højere grad du iagttager det som kunstner, på samme måde som du kan iagttag dig selv, i desto højere grad bliver kunstværket en levende organisme. Simpelthen fordi du iagttager, og den iagttagen kan føre til at gøre noget, som er lidt anderledes end bare en bevidstløs reaktion på noget, der sker hele tiden, hvor man så bare reagerer på det. Men fordi man har iagttaget, gør man noget, som er det rigtige lige på det sted i historien, som ikke kun er bestemt af det, der er gået, og som ikke kun er bestemt af de forventninger, man har. Alle de der ting er på mange måder dødbringende.

Malermunke

Forventningernes natur er at blive skuffet. Det er det, som alle parforhold handler om. Bare det man vågner op en morgen og har forventninger til, at den anden er på en bestemt måde, det er dømt til at blive en skuffelse. Så går det altså galt, og så må man lære at leve uden det. Jeg har den mulighed, at jeg kan blive en malermunk. Peitersen og jeg går og joker over, at vi er sådan nogle rigtige malermunke. Du ved ligesom i middelalderen, hvor nogle rødder røg rundt og malede kalkmalerierne. Det har de gjort for lidt betaling og kost og logi. Og de har ikke taget det så nøje, om alle linier var lige, og det har vi haft meget glæde af at tage rundt og kigge på. Her i Århus kan du bare gå ned i Vor Frue eller Domkirken, så kan du se, hvordan de er lavet. Der er masser af våbenskjold. De er lavet med løs hånd, stregerne er, som de nu er, og er der et hvelv, så det er svært at tegne en lige streg, bliver stregen bare sådan, som den kan. Og den der ejendommelige frihed er jo frihed for en forventning om, at det burde være perfekt. Den er altså god. Ligesom bare være det, man er. Man maler de her ting, og

så drager man videre. Loft og væg i auditoriet er jo dekorationer. Jeg kunne jo ikke forestille mig at lave et inderligt kirkebymaleri på 600 m². Det ville være fuldstændig ulideligt, for det skægge er jo det dekorative. I min ungdom var dekorativ et skældsord. Kaldte man et billede en dekoration, så var det, fordi det var dårligt, overfladisk. Det er meget puritansk, en nordisk misforståelse. Cezanne havde ikke noget større håb eller drøm end at lave et dekorativt billede. Det var for ham bare højdepunktet af malerkunst, og at genfinde det har været svært.

Det er også et opgør med, at vi har en forestilling om, at hvad der er godt, er noget, der gør ondt. Vi lærer at identificere os med vores smerte, altså det dårlige i vores liv er samtidig det, der konstituerer vores personlighed. Smerte fodrer man gerne og villigt, for den får en til at føle, man er den, man er. Hvis man cutter den forbindelse, så er man pludselig ikke i snæver forstand en personlighed. Så er man bare til. Men jeg vil hellere være til og rejse rundt og lave sådan nogle dekorationer, end jeg vil være en Per Kirkeby med alle de problemer, der følger med den psykiske per-

sonlighed. Det har jeg haft rigeligt af i 63 år. Jeg vil hellere det andet. Og rent firkantet konkret i mit maleri har det givet sig udtryk i de ting, jeg har lavet. Jeg har lavet mange store opgaver, og der har jeg kunnet tage det over i mit maleri, der ikke kvadratmetermassigt er lige så stort som loftet her. Det har jeg haft meget glæde af. Den gav lidt afstand, en form for lethåndethed, som samtidig forhåbentlig kan være meget dyb. Det er det klassiske problem. Karl Aage Rasmussen har skrevet en fremragende artikel om Tjajkovskij. "Svanesoen" er fuld af melodier, der er forføren-

de og fantastiske. Han kunne ryste flere ud af ærmet, end Andrew Lloyd Webber nogensinde kommer til i sit liv. Og de er endnu mere højgærede og endnu mere forførende, og de er altså dybe, selvom de er så delikate og så sødmefyldte og forførende. En mærkelig sammenhæng mellem det overfladiske og det dybe. Det er også et tema, som har forfulgt mig hele mit liv. Det har forskellige varianter, og det er selvfølgelig også noget, jeg har overtaget fra Jorn, altså trivialkunsten. Oplevet modsætningen mellem høj kunst og trivialkunst, som er det. Jorn syslede med hele sit liv, og som jeg fik ind fra en anden vinkel med popkunst (popart). At gøre det trivielle tilgængeligt. Det trivielle bærer også det dybe, når det kommer til stykket. Og der er løsningen på mange måder at arbejde med fremmed hånd. Altså når jeg arbejder med Peitersen, så bliver det med fremmed hånd. Det er jo ikke min hånd, der laver de der marmoreringer. Jeg kan også lave marmoreringer, men jeg laver en helt anden type marmorering. På loftet i Århus må der virkelig være noget for kunsthistorisk afdeling. Der kan de virkelig få noget anskuelsesundervisning i forskellige stoffligheder: dem, der er fagligt trimmede, og dem, der er bonderøvsmaleri. Jeg elsker at tage rundt i danske kirker, hvor der meget tit er marmoreringer, sådan ren bondemarmorering. De er slet ikke lavet så fint. Meget mere charmerende. Meget mere ved hånden. Begge dele står tit i et spændingsforhold til det andet, det er jo skægt. Peitersen kan lave den totale illusion, i virkeligheden sådan en klassisk trompe l'oeil, som altid har haft en dekorativ, næsten funktionel funktion i bygningerne. Jeg maler, som når man tegner saloon i Lucky Luke eller dekorationer i dukketeater, hvor det ikke illuderer, men henviser til. Det spil synes jeg er utroligt spændende.

Østkirken og hjertets sultan

Jeg forsøger også hele tiden at komme ind med, at det er de her fortællinger, som er for tossede og for vanvittige til at have med at gøre. Altså hele den der underverdenshistorie med Jesus, den er for tosset, og teologer har faktisk vanvittig svært

ved at lære børnene det. Jeg er ikke klar over, om der er ordentlig belæg for den i evangelierne. Men det er en østkirketradition, og i byzantinsk kunst spiller det en stor rolle, ligesom man i byzantinsk kunst i højere grad vil koncentrere sig om forklarelsen på bjerget, for det er indsigten mere end korsfastelsen, som næsten ikke findes i byzantinsk kunst. Det er utrolig få gange, du ser Jesu korsfastelse. Det er sikkert det østlige ved den byzantinske kunst. Det er meget mere sådan nærmest en buddhistisk indsiget, som celebreres. Forklarelsen på bjerget er jo den store indsiget. Og den slags fortællinger er jeg fascineret af, ikke fordi det er noget, jeg kan illustrere, eller fordi det er en slags ideologi for mig, men fordi de genspejler noget, jeg selv forsøger at tumle med. Som Merleau-Ponty sagde: malere har en tavs viden. Derfor er det meget besværligt med en så snakkende og skrivende kunstner som mig. Der må være noget galt med mig. Jeg er jo ikke rigtig maler, fordi jeg snakker så meget, men jeg tror nu alligevel på den der tavs viden, og jeg genfinder den i mærkelige ting på væggen her i auditoriet. Væggen er meget sværere end loftet. Et loft er svært at male fysisk, men det har en enorm foræring, når det er færdigt, for du kommer ind i sådan et rum og stiller dig, lægger hovedet tilbage og kigger op, og så er det næsten ligegyldigt, hvad der er sat af klatter. Det bliver et kosmisk univers, du kigger op i. Væggen stiller større krav til orientering. Og da har jeg opdaget, at den måde, jeg har tænkt det på, meget tit er om strukturer, bjælker, der løber tværs over, og bjælken er det, som kommer, når man fælder et træ, saver det op, så bliver det til en bjælke, og hvad har man brugt sin bjælke til? Det er det, man laver et krucifiks af, osv., osv.

Jeg er meget mere interesseret i strukturer nu. Kig ned på dit gulv. Det er sådan nogle, jeg står og maler lige nu på fri hånd, men mere som struktur end noget andet. Over bjælken ligger der en gren, som også er stor og massiv, men i den udgave er mere struktur end en gren, når det kommer til stykket. Så grenstrukturen og bjælkestrukturen,

det er den vandrette struktur. Nedover løber en marmorering, vi kalder det en frejlev marmorering, som ikke er en rigtig marmorering. Det er simpelt hen en struktur, et net, som er en lille smule fordrevet, men forbliver som struktur, det bliver aldrig rigtigt massivt som en marmorering. Det har altid været som caput mortuum, og det er simpelt hen, fordi det hedder caput mortuum. Det er jo et fantastisk navn. Caput mortuum er den levjuede jordrøde. Den ligner levret blod. Mortuum har noget med død at gøre. Det er et fantastisk navn, og det er en fantastisk farve. Den skinner ikke rød, men den er rød, og den er tung. Og den struktur bliver så den lodrette struktur, altså en korsstruktur, selvom jeg ikke har malet et kors i den forstand. For mange måneder siden, eller 18 år siden eller så, dukkede det bare op, ligesom lidt ud af den der tavs viden, som en løsning på det problem, at jeg for fa'n skulle have noget, der fyldte noget på det sted. Det er ikke, fordi jeg laver en korsstruktur, at hele den fortælling kommer. Det er slet ikke det. Det er meget svært at udtrykke, og det er det, jeg mener med, at alting kommer af ingenting. Det kommer af, at du kan nå det punkt, hvor du kan ingenting, du kan ikke styre tankerne, du styrer det ikke, du har ikke en mening med det. Du vil i den forstand ingenting. Og det gør, at alt det, der findes i ingenting, det bare kommer ud, ikke? Det er selvfølgelig noget, jeg engang har læst: Alting kommer af ingenting. Jeg tror, det hedder hjertets Sultan i de tidlige buddhistiske skrifter. Og det er en ting, jeg forsøger at holde mig for øje, fordi jeg tænker, at hver gang jeg kommer til et punkt, hvor jeg kan se, der vil kunne ske noget vigtigt, siger jeg til mig selv, at alting kommer af ingenting, og så lader jeg være med at konstruere en stor historie. Det har jeg gjort meget tidligere.

Jeg har tit skrevet mine bøger som det affald, der kom på det punkt. Jeg har altid godt kunnet lide at skrive. Jeg har også kunnet lide at se, hvad ordene gjorde. Når man omgås ordene rigtig godt, så bliver det til poesi. Det er sådan en mærkelig ting. For poesi det er der, hvor ordene dementerer det,

der ellers er knyttet til ordene, nemlig mening. Det bæres jo i sproget. Det er det, vi bruger det til. Man kan engang imellem opleve, at det også er ingenting. Det kan ryddes fuldstændigt. Det er det, rigtig gode digte gør nogle gange. Det skaber det der underlige hul. Det skaber det hul, at alt det her kommer af ingenting. Ligesom universet er kommet af ingenting. Det kalder vi Gud. I begyndelsen var ordet, siger vi. Jorn siger, i begyndelsen var billedet. Det er meget kritisk tænkt. Det er der, hvor han forsøger at underløbe teologer. Billedkunst illustrerer ordet, illustrerer myterne. Jorn siger, myterne opstår af billederne. Jeg tror det også. Jeg er blevet bedre til at tro det, fordi mit verden pludselig er blevet meget mindre ordoorienteret, bogorienteret, netop fordi jeg havde en lang periode, hvor jeg ikke rigtig kunne læse.

Grafikken

Jeg kan godt lide at lave grafik, simpelthen. Men jeg har også fundet ud af, at det altid har haft en funktion i min kunstneriske økonomi på den måde, at jeg tit har været meget intensivt optaget af grafikken i perioder, hvor der åbenbart sker noget nyt. Og min egen forklaring lyder: – når jeg opdager, at et stof eller en motivkreds er ved at blive brugt op, så bruger jeg den helt op ved at lave grafik af den. Grafik er meget tydelig. Det er ikke ligesom et maleri, hvor det kan gro til. Der er altid en vis pointerethed ved grafik. Der er ikke mange hjælpemidler. Der er ikke meget teknik at dække til med. Der er ikke mange computermanipulationer i det der. Så hvis du har noget i sæken, kan du godt lave noget med så simple midler, men hvis der ikke er noget, bliver det et problem. Derfor er det meget godt at undersøge, hvad det er, man har.

Tegning er en genial ting. Der findes ikke noget mere elementært end papir og blyant. Der kan man lave alting. Mere end en computer nogensinde kan finde på. Men det er også så simpelt, at der ikke altid af sig selv dukker noget op. Grafik er næsten altid et system også, altså de forskellige grafiske teknikker er forskellige slags syste-

mer, som også ud af det her, der kommer ind i den, også genererer nogle ekstra muligheder selv. Lidt ligesom hvis du har et system som loftet oppe på Universitetet. Man putter noget ind i systemet, og så opstår der ekstra ikke forudsete muligheder i det. Det gør der også ved grafik. Men det er derfor, det er en god underskovsagtig mekanisme for de nye ting at dukke op i. På den måde har jeg altid brugt grafik, tror jeg. Rent bortset fra at jeg selv har en elementær sensuel lyst ved at lave det. Jeg har altid lagt vægt på at lave de elementære ting også. Jeg har især på rejser gået rundt med et par kobberplader i lommen. Jeg har også gået rundt med en skitseblok, men det er lidt anderledes. Magien ved det har jeg skrevet en ganske kort tekst om i Færebogen. Med grafik kan du ikke selv se, hvad du laver. Det kan du først, når trykkeren fremkalder det, eller du selv fremkalder det, som trykker. Du kan ikke se det. Det kan du altid, når det er en blyant og et stykke papir. Det er faktisk spændende at lave noget, du ikke kan se, hvad er. Det giver lidt af det der, jeg snakkede om før. Den der ingenting, den der tomthed,

der tillader tingene at bevæge sig uden for meget menings- og ordkontrol, uden for meget ego, om jeg så må sige. Jeg har altid holdt ved at lave de i og for sig meget banale og simple ting, altså kigget på et bjerg og kradsset lidt med den her nål og forsøgt at få fat i, hvad det er for noget.

Kobberplader er tunge ad helvede til at slæbe rundt på, og jeg kunne i princippet nøjes med den der skitsebog. Men der er noget andet ved det, som jeg ikke ved, men som måske er alt det, der kan mangfoldiggøres. Der er lidt mere bindende at lave det. Du kan lave tusinder af tegninger, hvad jeg også har gjort på rejser i et håb om, at jo flere jeg lavede, jo hurtigere jeg lavede dem, desto mere ville det ende med at blive sådan en tegning af Michaux, som jeg ikke ved, hvad er, som er sådan en slags maskulin rus, en seismografi, og her er rusen bare det at rejse og se på landskaberne og så lade hånden registrere et eller andet. Den registrerer ikke landskabet, men det apparat, jeg går rundt med, som ser alt, hvad der er i det af formomme og forudindtaget og viden.

Det er ikke psykologi, for så illustrerer du. Og det er præcis det, som har været så svært, når man laver religiøs kunst eller kirkekunst. Så er en måde at gøre det på at illustrere fortællingerne. Det kan teologer og menighedsråd forstå. Men det bliver kunsten ikke særlig religiøs af. Det er jo bare en illustration af en fortælling. Så for mig er rigtig religiøs kunst noget, som genspejler en erfaring, som har de religiøse, trosmæssige dimensioner. Man kan ikke for alvor snakke om sine trosoplevelser. Det er for ubluferdigt. Det bliver en måde at paradere et eller andet på og vise sig. Det går ikke. Trosoplevelser er dybt personlige. Som Niels Højlund siger, kan man allerhøjest, hvis der er et menneske, der er i yderste nød. Hvis man tror, at det vil hjælpe at løfte sløret for sin egen trosoplevelse under i strengeste forstand fire øjne. Men det kan ikke være samtaleemne omkring et tebord. Det er den slags ting, der kommer ud, når man maler. Og et rigtig godt billede har den autenticitet. Nu skal jeg ikke bide mig selv i tungen og berette om nogen, for jeg vil ikke fortælle om de her ting. Men det er ting, som har betydet meget for mig og de billeder, som jeg har malet, og som i spilmæssig forstand har titler, som refererer lidt til det. Det er ikke bare kun et spil. Der er en grund til, de hedder sådan. Men jeg kan ikke male et billede, der illustrerer trosmæssige ting. Men når jeg har malet et billede, hvor jeg hele tiden har taget stilling på den måde, jeg snakkede om før, kan jeg godt bagefter se, at der er en sammenhæng i det. Jeg kan også se på mine egne billeder på den måde. Men det er ikke sådan, de er blevet til. Derfor vil jeg altid være hjælpeløs, hvis jeg bliver afkrævet en forklaring. Og det sætter mig i en problematisk position i forhold til et menighedsråd. Der må jeg ligesom gå andre veje. Jeg kan ikke legitimere billederne på den måde. Jeg kan ikke oversætte dem. Men der ligger noget i det.

At give billederne navne

Titler afslører tit alt for meget og på den forkerte måde. Jeg synes, jeg er blevet bedre til at omgås det. Jeg er faktisk lidt mindre sky overfor at give billederne navn, også titler, som peger et sted hen.

Et billeds titel er ikke et billeds forklaring. Det kan det aldrig blive. Titler er et moderne fænomen. Middelalderbilleder har ingen titel. Jeg har lavet et lille glasmaleri i Vor Frue Klosters Kapel. Det er ikke særligt stort og hænger over alteret østvendt, en god lille ting, og hvis jeg bliver afkrævet en forklaring, så kan jeg ikke komme med den. Det betyder noget. Der er en bjælke, og der er en gren, og det er ikke så lidt. Vi kender alle sammen problemerne, når vi tager rundt og ser på kalkmalerier. Man kan bare gøre det, når man tager til København og stoppe op ved Odden Kirke, den røde der, der hvor der er en sten med Grundtvigs berømte vers. Der er et hvælv, lige når man kommer ind. Det er ret flot. Det er meget groft og simpelt malet og ikke særlig præcis. Der er en hel masse små grene, som jeg også har brugt her, og man spørger hele tiden og kigger i bøger, hvad betyder det? Er det grenen fra livets træ? Der er så ingen, der rigtig ved det. Hver gren bliver sgu en blomsterkalk, som man kalder det, der folder sig ud og bare er et påskud fra maleren for at lave nogle fantastisk foldede blade, der allesammen ligner skriftruller.

Den indskrift på korset med jødernes konge, som Pilatus fik sat op på korset, kan man ikke redegøre præcis for. Det betyder noget. Jeg ved ikke, om jeg ikke tidligere har skrevet ret meget, måske fordi jeg havde dårlig samvittighed over, at jeg ikke kunne forklare. Altså at være rimelig begavet og så ikke kunne forklare, hvad fan' det var. Men det har moment har tiltaget enormt meget. Jeg har malet en del billeder siden min hjerneblodning. Jeg har faktisk været rimelig produktiv, og jeg har aldrig for malet så frit i mit liv. Der er ingen blokering på, om jeg så må sige. Jeg begyndte for alvor at male i oktober, relativt hurtigt, meget usikkert og med stor glæde, og jeg lader bare stå til. Motiverne dukker langsomt op. Der er rigtige motiver, hvor der kommer figurer - meget ejendommeligt. Og jeg har ikke engang behov for at forklare det for mig selv. Det har jeg faktisk tidligere haft lidt for at holde styr på det. Det er jeg helt befriet for nu. Det er ret fantastisk at opleve. Det er ret vidunderligt.

ARBEJDSGRUPPER OG UDVALG

Fællesudvalget

Fællesudvalget (FU) er det udvalg, der står for den overordnede trivsel på skolen. Det er FU, som planlægger fællestimer og har en finger med i spillet, når det gælder ordensregler og problemer (fx med oprydning). Vi har i år forsimplet ordensreglerne, så de skulle være lettere at overholde. Fx er det blevet tilladt at medbringe varme drikke til klasseværelserne, forudsat at der er lag på, og vi har forsøgt at forbedre forholdene for rygerne. På trods af et stramt budget har vi alligevel i skoleåret 01/02 haft nogle utrolig spændende fællestimer. Efteråret var præget af politiske arrangementer, og den 13/11 havde vi i forbindelse med amtsrådsvalget amtsrådsborgmestercandidaterne Johs. Flensted, Gunhild Husum m.fl. ude på skolen til en interessant debat om uddannelse, integration m.m.

Senere havde vi Svend Auken ude at fortælle om sine holdninger til bl.a. miljø og udlændingepoli-

tik, hvilket førte til en masse spændende spørgsmål og diskussioner.

Det er også FU, der står for at afholde de ugentlige informationsmøder, hvor vi skiftes til at være ordstyrer. Vi har i år arbejdet på at gøre møderne mere overskuelige og med forskellige musikalske indslag. Den 31/10 havde vi en Afghanistan-aften, hvor et ægtepar, som har boet der, kom og fortalte om livsstilen i et fundamentalistisk, muslimsk land. Desuden arbejder vi på en alkoholfri café med mad, underholdning m.m. fra forskellige kulturer. Ud over alle de praktiske ting, der skal ordnes, er FU et dejligt udvalg at sidde i. Vi er 4 lærere, 4 elever samt rektor. Ønsker man medbestemmelse og indflydelse i sin skolegang, er FU det helt rette udvalg at melde sig ind i.

Sanne Kjellow, 3c

Eleverrådet på ÅSG

På Århus Statsgymnasium har vi, som alle andre skoler med respekt for sig selv, et elevråd. Dette er stedet, hvor den almindelige elevs forslag, bønner og klager bliver hørt og taget til efterretning. Det er stedet, hvor man kan kæmpe for sin sag, og hvor elevernes synspunkter i skoleanliggender bliver fremført. Og sidst, men ikke mindst, er det stedet, som lærere, inspektorer og rektor går til, hvis de vil rådføre sig med eleverne eller høre deres mening om en sag.

Eleverrådet er nemlig på mange områder forskelligt fra det, folk har været vant til i deres folke- og efterskoleliv. Mange nye elever har den opfattelse, at elevrådet på ÅSG må være ligesom det, de kendte fra deres tidligere skoler. Men hvor folkeskolernes elevråd måske nærmere handler om at få en forsmag på demokratiets fordele, er ÅSGs elevråd et fuldt ud fungerende, aktivt og indflydelsesrigt organ i skolen. Vi er altså ikke blot en flok elever, der råber op for at få "de voksnes" opmærksomhed, men bliver derimod behandlet som ligemænd og respekteret af ledelsen.

Alt lige fra en demonstration mod urimelige elevforhold over en renovation af skolens toiletter til opsætning af et poolbord kan diskuteres i elevrådet. Vi har eksempelvis i løbet af det forgangne år både arrangeret en blokade af skolen mod for høje klassekvotienter, en demonstration mod nedskæringer på uddannelsesområdet og fået bestilt en ny, udendørs basketkurv. Elevrådet spænder altså vidt og bredt.

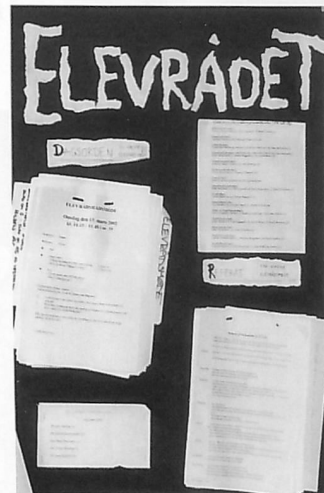
Derfor er elevrådet også delt op i et utal af udvalg, som hver har elevrådsrepræsentanter. Disse udvalg har så også hver deres møder med deres egne opgaver og problemer, de diskuterer. Der er udvalg på praktisk talt alle områder, såsom "Bygnings- og miljøudvalg", "IT-udvalg", "Skolefestudvalg", "Introuduktion", "Caféudvalg" og så vide-

re. Disse udvalg melder en gang imellem tilbage til elevrådet med nyheder, som så igen sørger for, at udvalgene fungerer ordentligt.

Rent praktisk er der et ugentligt møde i det lange frikvarter hver onsdag. Udover dette er der ca. en gang hver anden måned et større møde, som optager en hel lektion. Der skal være en eller to repræsentanter fra alle klasser, som bliver valgt i starten af hvert skoleår. Bliver man ikke valgt, skal man dog ikke miste modet, for alle er velkomne til elevrådets møder.

Så hvis du vil blive hørt, føler dig uretfærdigt behandlet eller har en kanongod idé til ændringer på skolen, er elevrådet et glimrende sted at blive hørt. For vi bliver hørt!

*Felix Klastrup, 1x
Eleverrådet*

Udvalg og arbejdsgrupper

SkolebladsHOPSA

Melodi: "Madsang" fra vores alle sammens
Jul på slottet

Hvad kan få en skole til at danse?
Hvad kan få den til at stå på spring?
Hvad kan få en skole til at svanse
op og ned ad gulvet og rundt i ring?

Hvad er det der gør den glad?
- skoleblad på fad!
For skoleblad er ægte heltekvad.

Og heltekvad er skoleblad
og skoleblad gør en skole glad!

For tiden har vi alle tiders heltekvad på
denne skole. Det hedder Nervøs Velour og
udkommer cirka fire gange årligt. Det er
skægt. Og man må så hjertens gerne være
med til at skrive til det. For det er nemlig
også skægt. Og man må skrive næsten lige,
hvad man har lyst til.

Anne Munk, 3w

kolebestyrelsen

Ørølbene skoleår på ÅSG har været præget af
førelsen af det storstilede helskoleforsøg
det fleksible skema, som blev sat i værk i
året 00/01. Forsøget, der har været kombi-
med en lang række konkrete projekter, har
væsentligt større muligheder for - helt i tråd
de tanker, som ligger til grund for det af Fol-
get vedtagne udviklingsprogram for ung-
suddannelserne - at afprøve nye undervis-
- og samarbejdsformer, herunder projekt-
eret undervisning, temadage, ekskursioner,
visning på tværs af fagene osv.

Ømfattende forsøg har stillet store krav såvel
ørens ledelse som til lærere og elever. Det er
glædeligt, at en grundig evaluering af for-
ø, som er foretaget under ledelse af lektor
Østergård, Handelshøjskolen, har vist, at
ø i elev- og lærergruppen generelt er stor

tilfredshed med helskoleforsøget og den fleksible
skemastruktur, der også udadtil har markeret
ÅSG som et i høj grad udviklingsorienteret gym-
nasium.

Udviklingsprojekterne har helt naturligt også
præget den målsætningsproces, som her i foråret
har ført til vedtagelsen af målsætninger for ÅSG
for 2002-03. Der er tale om et omfattende doku-
ment, hvori der som led i udarbejdelsen af en
såkaldt "Institutionsprofil" på seks fokusområder
er opstillet overordnede mål, delmål og konkrete
handlingsplaner for skolen. Endvidere er som no-
get nyt - og meget væsentligt - under overskrif-
terne faglighed, formyelse, rummelighed, fælles-
skab og demokrati opstillet en række værdier,
som danner selve grundlaget for skolens virk-
somhed. Jeg kan ikke nok anbefale at slå op på
skolens hjemmeside, hvor "Institutionsprofilen" ▶

er lagt ind. På hjemmesiden kan man også læse om skolebestyrelsens opgaver og sammensætning.

Nye undervisningsformer kræver ændrede fysiske rammer. Undervisningslokalerne på ÅSG er i forvejen alt for trange til den traditionelle undervisningsform, og de er helt utilstrækkelige til nye og fleksible undervisningsformer.

Således kan behovet for gruppearbejdsrum og elevarbejdspladser ikke tilnærmelsesvis opfyldes. Et meget væsentligt - nok det væsentligste - mål for bestyrelsen i de kommende år vil det derfor være at sikre, at der sker en påkrævet udbygning og modernisering af skolen, således at de fysiske rammer ikke kommer til at bremse den pædagogiske udvikling.

Da det samtidig er afgørende for skolen, at udbygningen sker med respekt for skolens smukke og markante bygninger, er det glædeligt, at det er lykkedes at få arkitekt Niels Vium fra arkitektfirmaet Kjaer og Richter til at træde ind i bestyrelsen.

Da amtets uddannelsesudvalg i oktober måned holdt udvalgs møde på Statsgymnasiet, kunne politikerne ved selvsyn konstatere de utilstrækkelige lokalemæssige forhold på skolen. Det er bestyrelsens håb, at den nødvendige udbygning kan blive sat i værk i løbet af de allernærmeste år.

Bestyrelsen har de seneste par år arbejdet med planer om et nærmere samarbejde med de øvrige skolebestyrelser i amtet. Baggrunden herfor har navnlig været et ønske om almindelig erfaringsudveksling mellem bestyrelserne og om en nærmere dialog med amtets uddannelsesudvalg.

Bestræbelserne har i det forløbne år båret frugt. Således blev der i oktober 2001 afholdt et møde her på skolen med deltagelse af bestyrelsesmedlemmer fra størstedelen af amtets gymnasieskoler, og det blev i forbindelse hermed vedtaget at indlede et mere fast samarbejde. Endvidere er der

i marts 2002 holdt et møde mellem bestyrelserne og amtets uddannelsesudvalg, og også dette forventes at være indledningen til et nærmere samarbejde. Det er mit håb - og min forventning - at der herigenom kan opnås en større gennemslagskraft for bestyrelserne og dermed en større interesse for at deltage i bestyrelsesarbejdet.

Det er bestyrelsens mål mindst en gang om året at afholde et arrangement, som appellerer bredt til brugere og befolkningen i lokalområdet.

Som led heri blev der i oktober sidste år arrangeret et lysbilledforedrag om Afghanistan med Finn og Ellen Christensen fra Viborg, som i længere perioder har arbejdet og rejst i landet. Det var et spændende foredrag, hvor der med stor indlevelse blev fortalt om vilkårene for befolkningen under Talebanstyret.

Der er endelig grund til på dette sted at fremhæve skolens arbejde med de tosprogede elever.

Således er skolens sprogcafé blevet en kendt og med rette rost "institution". Det er væsentligt, at skolen forholder sig til og kan tackle det forhold, at godt 10% af skolens elever har en anden etnisk baggrund, så det sikres, at også disse elever gives rimelige vilkår og muligheder gennem skoleforløbet.

Det er i den forbindelse skolens mål i stedet for at fokusere på de tosprogedes "mangler" at udnytte de ressourcer, som mødet med andre kulturbaggrunde kan tilføre livet på skolen.

Dette falder godt i tråd med skolens internationale profil, som på grund af de mange udviklingsprojekter har været holdt en smule lav de seneste par år. Det er imidlertid bestyrelsens forventning, at også skolens internationale arbejde og samarbejde vil blive styrket i de kommende år.

*Bjarne Bjørnskov Jensen
Formand for bestyrelsen*

ÅSG's venner

Den 6. november 1992 afholdtes der stiftende generalforsamling i Århus Statsgymnasiums Venner.

Hensigten med ÅSG's Venner er at etablere en støtteforening for ÅSG af tidligere og nuværende forældre og elever og alle, der vil støtte ÅSG. Foreningens formål er dels at knytte en levende forbindelse mellem skolen og lokalsamfundet, dels at støtte sådanne formål, som ikke naturligt løses inden for skolens økonomiske rammer. Dette formål søges opfyldt bl.a. ved

- støtte til kulturelle/sportslige arrangementer
- fester for gamle elever
- støtte til internationale initiativer
- støtte til økonomisk vanskeligt stillede elever

I skoleåret 2001/02 har foreningen således haft tre arrangementer:

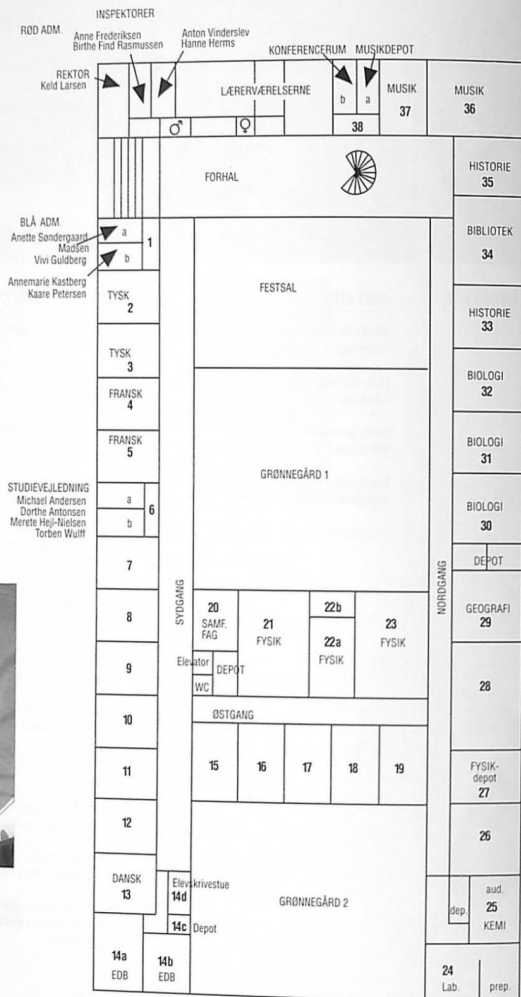
- Et foredrag af idéhistorikeren Lars Morell om Jorns relief i forhallen.
- Et lysbilledforedrag (af tidligere lektor ved skolen Knud Schou-Jørgensen) om en ekspedition til Svalbard.
- Den årligt tilbagevendende fest for gamle elever.

Derudover har foreningen givet økonomisk støtte til forskellige aktiviteter såsom elevudveksling, Operation Dagsværk, en Afghanistanaften, kantine, 3.g'ernes revy, de kreative fag og et jubilæumsarrangement.

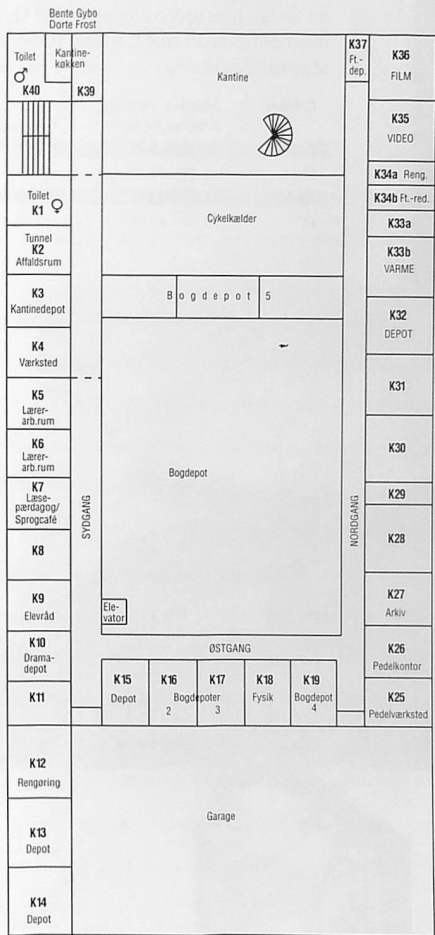
*Carl Sørensen og
Mette Riis*

STUEPLAN

KÆLDERPLAN

Carsten Holm m. fl.

RINGETIDER

Skoledagen på ÅSG er fra kl. 8.00 til kl. 15.00, bortset fra tirsdag, hvor undervisningen slutter kl. 15.10 pga. informationsmødet efter I. lektion. Ringetiderne fremgår af nedenstående:

Lektion:	Mandag, onsdag, torsdag, fredag:	Tirsdag:
I	8.00 - 9.30	8.00 - 9.30
II	9.45 - 11.15	10.00 - 11.30
III	11.45 - 13.15	12.00 - 13.30
IV	13.30 - 15.00	13.40 - 15.10

